

РЕШЕНИЕ

№ 3103

гр. София, 09.05.2016 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21
състав**, в публично заседание на 06.11.2014 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Бузова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **1427** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл.145–чл.178 АПК вр. чл.118, ал.1 и 3 КСО.

Образувано е по жалба на [фирма] ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление - [населено място], район “С.”,[жк], [улица], [жилищен адрес] вх., ет.4, ап.40 срещу Решение № РО-19/10.01.2014 г. на директора на Териториалното поделение (ТП) на Националния осигурителния институт (НОИ) С. – град, с което подадената от дружеството жалба вх. № УП-962#7/20.12.2013 г. е оставена без уважение и са потвърдени оспорените с нея Задължителни предписания изх. № УП-962#5/12.12.2013 г. Решение № РО-19/10.01.2014 г. се обжалва като постановено при съществени процесуални нарушения и в противоречие са материалния закон. Директорът на ТП на НОИ-С.-град повторил аргументите до отправената до него жалба, без да ги обсъди. Първият от тях бил, че щом при извършената от НОИ проверка не е констатирано, че [фирма] за периода 07.10.2008 г. – 31.12.2009 г. не е начислило месечно възнаграждение на Денка К. Д. – управител на дружеството по договор за възлагане на управление, то неправомерно било предписано за този периода да бъдат подадени

коригиращи декларации. Това противоречало и на чл.6, ал.3 КСО (ред. – изм., ДВ, бр.119 от 2002 г., бр.112 от 2013 г., доп., бр.105 от 2006 г.), в редакцията му в сила от 01.01.2008 г. до 01.01.2010 г. Лисвало произнасяне на решаващия орган по приложението на Регламент (Е.) № 1408/1971 на Съвета от 14 юни 1971 година за прилагане на схеми за социална сигурност на наети лица, самостоятелно заети лица или членовете на техните семейства, които се движат в рамките на Общността, с пряко действие за Република Б. от датата на присъединяването ѝ към ЕС – 01.01.2007 г. до отмяната му от 01.05.2010 г. с Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година за координация на системите за социално осигуряване. В хода на проверката от осигурителя не били изискани обяснения и документи относно осигурителния статус на Денка К. Д. в Германия за определяне на приложимото за нея социално законодателство по координационните правила за общественото осигуряване в ЕС. Даденият с предписанията срок за изпълнението им от 7 работни дни бил по-кратък от 14-дневния срок за обжалването им по чл.117, ал.2 КСО и предполагал незабавно изпълнение, каквото те нямали. Член 6, ал.3 КСО (ред. – изм., ДВ, бр.119 от 2002 г., бр.112 от 2013 г., доп., бр.105 от 2006 г.), в действащата до 01.01.2010г. редакция, неправилно бил приложен, тъй като не предвиждала дължимост на осигурителните вноски само върху получени и начислени, но не и неплатени брутни месечни възнаграждения за разлика от действащата сега редакция, която допускала вноски да се дължат и без начисляване. Тъй като [фирма] не било платило или начислило на Денка К. Д. възнаграждения като управител по договор за възлагане на управление, дадените задължителни предписания да се подадат коригиращи декларации, за да бъде установено задължение за плащане на осигурителни вноски на тази база, противоречили на чл.6, ал.3 КСО (ред.–изм., ДВ, бр.119 от 2002 г., бр.112 от 2013 г., доп., бр.105 от 2006 г.), тъй като за съответния период лицето било осигурявано като служител по трудов договор. Неправилно решаващият орган смятал, че целта на вписването на управителя на дружеството в търговския регистър била да се гарантира на третите лица сигурност относно съществуването и прекратяването на договорите за управление и контрол. Член 119 ТЗ сочел изчерпателно сочел документите, необходими за вписване на О., респ. Е., като сред тях не бил договорът за управление и контрол. Нито самият той, нито

изменението и прекратяването му се вписвали – на регистрацията подлежали единствено изборът и освобождаването на управителя съгласно чл.119, ал.1, т.2 ТЗ. Ответният орган не приложил Регламент (Е.) № 1408/1971 на Съвета въпреки че през процесния период Денка К. Д. пребивавала преимуществено в Германия, където била самоосигуряващо лице с осигурителен доход от 1 000 евро месечно. Искането на жалбоподателя е съдът да отмени Решение № РО-19/10.01.2014 г. на директора на ТП на НОИ-С.–град и Задължителни предписания изх. № УП-962#5/12.12.2013 г., както и да му присъди направени по делото разноски за държавна такса.

Ответникът Директорът на ТП на НОИ - С. - град не представи писмен отговор на жалбата съгласно чл.163, ал.2 АПК вр. чл.118, ал.3 КСО. В съдебно заседание процесуалният негов представител юрисконсулт П. я оспори с искане да бъде отхвърлена по мотивите, изложени в Решение № РО-183/26.03.2014 г., и писмено становище от 24.04.2014 г.

Съдът прецени събраните доказателства съгласно чл.235, ал.2 ГПК вр. чл.144 АПК вр. чл.118, ал.3 КСО и от фактическа страна установи:

От Удостоверение изх. № 20140226152508/26.02.2014 г., издадено от Агенцията по вписването се установява, че към 26.02.2014 г. в търговския регистър е вписано едноличното дружество с ограничена отговорност с фирма [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление – Б., [населено място] 1233, област С., Столична община, район “С.”,[жк], [улица], [жилищен адрес]0, с предмет на дейност – тръбопроводостроене и монтаж на съдове и апарати, заваръчни работи и стоманени конструкции; търговска дейност в страната и чужбина с всички видове стоки, както и всяка друга стопанска дейност, за която няма законова забрана; управител Денка К. Д. ЕГН [ЕГН], едноличен собственик на капитала Д. И. Д. ЕГН [ЕГН]; размер на капитала - 5 000 лв., внесен капитал – 5 000 лв. Тези обстоятелства за вписани в търговския регистър по партидата на [фирма] на 22.08.2008 г. Единствената промяна е вписана на 21.03.2015 г., при която Д. И. Д. ЕГН [ЕГН] е заличена като едноличен собственик на капитала и като нов такъв е вписана Денка К. Д. ЕГН[ЕИК]. Последната след вписването ѝ като управител на 22.08.2010 г. последващо не е заличена от търговския регистър.

На 30.07.2008 г. на основание чл.141, ал.6 ТЗ е сключен договор за възлагане управлението на [фирма], между това дружество със седалище и адрес на управление – [населено място],[жк], [улица], [жилищен адрес]0, представлявано от едноличния собственик на капитала Д. И. Д. ЕГН [ЕГН], от една страна, и Денка К. Д. ЕГН[ЕИК] от [населено място],[жк], [улица], [жилищен адрес]0 като управител, от друга страна. Според определения с чл.1 предмет, по силата на този договор дружеството е възложило, а управителят е приел да управлява и представлява [фирма], в съответствие с ТЗ, действащата нормативна уредба, решенията на едноличния собственик на капитала и устройствените дружествени правила. Договорът не е ограничен със срок – чл.2. Определени са правата и задълженията на страните – чл.3 – чл.5. Дължимото се по този договор възнаграждение на управителя е в размер на 220 лв., платимо ежесмесечно до 25-то число на следващия месец – чл.6.

На 07.10.2008 г. на основание чл.67 и чл.70 КТ е сключен трудов договор, с който [фирма] със седалище и адрес на управление – [населено място],[жк], [улица], [жилищен адрес]0, ЕИК[ЕИК], представлявано от едноличния собственик на капитала Д. И. Д. ЕГН [ЕГН] като работодател е възложил на Денка К. Д. ЕГН[ЕИК] от [населено място],[жк], [улица], [жилищен адрес]0 като служител е приела да изпълнява в [фирма] с място на работа – [населено място] длъжността “управител” (НКПД – 13135002) на непълнен работен ден – 4 часа–петдневна работна седмица, с трудово възнаграждение – 300 лв., изплащано ежесмесечно – до края на следващия месец, с основен платен годишен отпуск 20 работни дни за календарна година и допълнително трудово възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит на посочената длъжност – по 0.6% за всяка пълна година, без удостоверен такъв към 07.10.2008 г. – т.1. Денка К. Д. като служител се е задължила да постъпи на работа след подписване и получаване на уведомление по чл.62 КТ, заверено от ТД на НАП-С. на 15.10.2008 г. – т.2. Съгласно чл.71, ал.2 КТ е предвидено този трудов договор да се смята сключен за неопределено време, ако не бъде прекратен от работодателя до изтичане на 6-месечния срок за изпитване – т.3. Служителят се е задължил да не разгласява служебна информация на дружеството и клиентите му по какъвто и да е повод и начин, докато е в сила трудовия договор, както и да не извършва конкурента спрямо дружеството – т.5. За неуредените от трудовия договор

въпроси е предвидено да се прилагат разпоредбите на КТ, нормативните актове по прилагането му, връчената длъжностна характеристика за съответната длъжност, устните и писмени разпореждания на работодателя, с които служителът се е запознал по надлежния ред - т.6.

Едновременно със сключване на трудовия договор на 07.10.2008 г. на Денка К. Д. е връчена длъжностна характеристика за длъжността – управител на [фирма], утвърдена от едноличния собственик на капитала – Д. И. Д..

Така сключеният трудов договор не е изменян по реда на чл.119 КТ.

Прекратен е на основание чл.325, ал.1, т.1 КТ по взаимно съгласие на страните по подадена от служителя писмена молба и Заповед № 2/01.06.2010 г. на работодателя, считано от 01.06.2010 г.

Със Заповед № П-4504/31.10.2013 г. на За ръководител на ТП на НОИ-С.-град (съгласно Заповед № 108/20.06.2013 г. на директора на ТП на НОИ-С.-град), на основание чл.107 КСО е възложена да се извърши проверка по разходите на държавното обществено осигуряване на [фирма], ЕИК[ЕИК] от старши инспектор по осигуряването Н. Ж. при ТП на НОИ-С.-град. Наредено е проверката да се извърши за срок от 22 работни дни, считано от датата на връчване на заповедта, и да обхване периода 01.01.2008 г. – 31.03.2010 г.

Заповед № П-4504/31.10.2013 г. е връчена на управителя на [фирма] - Денка К. Д. на 11.12.2013 г.

Заповед № П-4504/31.10.2013 г. е подписана от Т. Т. – директор на Дирекция “Краткосрочни плащания и контрол” – ТП на НОИ – С.-град, на който на основание чл.13, чл.35, ал.1 и чл.41 от Инструкция за контрола на разходите на държавното обществено осигуряване и реализиране на административнонаказателната отговорност и чл.28, т.5 от Правилника за организацията на НОИ със Заповед № 108/20.06.2013 г. на директора на ТП на НОИ-С.-град е възложено да издава и подписва писмени заповеди обр. К.-1 за извършване на проверки за разходите по ДОО.

Проверката по Заповед № П-4504/31.10.2013 г. е възложена във връзка с писмо изх. №

ЖП-643#1/29.10.2013 г. на директора на Дирекция “Пенсии” – ТП на НОИ-С.-град по повод на подадено от Денка К. Д. ЕГН [ЕГН] заявление за отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Сочи се, за в Регистъра на осигурените лица (Р.) за периода 01.01.2008 г. – 31.03.2010 г. има информация, че Денка К. Д. е работила в [фирма], като същевременно е и собственик на дружеството. Не е представила изисканите й документи за стаж и доход за този период, през който е работила и на територията на Германия. За нуждите на пенсионното производство като въпроси, подлежащи на изясняване от тази проверка са определени: дали лицето е полагало фактическа трудова дейност на територията на Б.; фигурира ли в разплащателните ведомости на дружеството, дали работните заплати са били изплатени и при възможност да се издадат документи за стаж и доход за периода 15.10.2008 г. – 31.03.2010 г.

В хода на така възложената проверката са събрани и приобщени към административна преписка №[ЕИК]/2013 г. по описа на ТП на НОИ – С. – град следните доказателства:

- Справка от Персоналния регистър на НОИ за осигурителните периоди от 01.01.2008 г. до 31.12.2010 г. относно Денка К. Д. ЕГН [ЕГН], според която от м.10.2008 г. до м.03.2010 г. за нея са подадени данни от [фирма], ЕИК[ЕИК] като осигурител, с вид осигурен – Работници и служители – 3 категория, при осигурителен доход с вноски: за м.10.2008 г. (за 15 работни дни под период) – 170 лв., за м.11.2008 г. – 300 лв., за м.02.2009 г. – 210 лв., м.03 – м.12.2009 г. – по 380 лв.; за м.02.2010 г. – 201.20 лв. и за м.03.2010 г. – 402.40 лв., дни без вноски за м.12.2008 г. – 20 работни дни; м.01.2009 г. – 21 работни дни и м.02.2009 г. – 9 работни дни; м.01.2010 г. – 20 работни дни и м.02.2010 г. – 10 работни дни; зачетен стаж по декларации за м.10.2008 г. – 13 работни дни и за м.11.2008 г. – м.03.2010 г. – пълни месеци със съответния брой работни дни, при 5-дневна работна седмица и 4-часов работен ден;

- ведомостите на [фирма], по които Денка К. Д. фигурира на длъжност “управител”, както следва: за м.10.2008 г. с 13 отработени дни при начислена основна заплата – 170 лв., брутна работна заплата – 170 лв.; м.11.2008 г. с 20 отработени дни при начислена основна заплата – 300 лв., брутна работна заплата – 300 лв.; за

м.12.2008 г. – 20 дни неплатен отпуск, без начислени суми; за м.01.2009 г. – 21 дни неплатен отпуск, без начислени суми; за м.02.2009 г. - 11 отработени дни при начислена основна заплата – 210 лв., брутна работна заплата – 210 лв. и 9 дни неплатен отпуск, без начислени за него суми; за м.03.2009 г. с 21 отработени дни при начислена основна заплата – 380 лв., брутна работна заплата – 380 лв.; за м.04.2009 г. с 21 отработени дни при начислена основна заплата – 380 лв., брутна работна заплата – 380 лв.; за м.05.2009 г. с 19 отработени дни при начислена основна заплата – 380 лв., брутна работна заплата – 380 лв.; за м.06.2009 г. с 19 отработени дни при начислена основна заплата – 380 лв., брутна работна заплата – 380 лв.; за м.07.2009 г. с 23 отработени дни при начислена основна заплата – 380 лв., брутна работна заплата – 380 лв.; за м.08.2009 г. с 21 отработени дни при начислена основна заплата – 380 лв., брутна работна заплата – 380 лв.; за м.09.2009 г. с 21 отработени дни при начислена основна заплата – 380 лв., брутна работна заплата – 380 лв.; за м.10.2009 г. с 22 отработени дни при начислена основна заплата – 380 лв., брутна работна заплата – 380 лв.; за м.11.2009 г. с 21 отработени дни при начислена основна заплата – 380 лв., брутна работна заплата – 380 лв.; за м.12.2009 г. с 21 отработени дни при начислена основна заплата – 380 лв., брутна работна заплата – 380 лв.; за м.01.2010 г. с 20 дни неплатен отпуск, без начислени суми; за м.02.2010 г. с 10 отработени дни при начислена основна заплата – 200 лв., брутна работна заплата – 200 лв. и 10 дни неплатен отпуск, без начислени за него суми; за м.03.2009 г. с 22 отработени дни при начислени основна заплата – 400 лв., допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит на длъжността – 2.40 лв., брутна работна заплата – 402.40 лв.; м.04.2010 г. с 20 дни неплатен отпуск, без начислени суми; за м.05.2010 г. с 20 дни неплатен отпуск, без начислени суми;

- Справка от Регистъра на трудовите договори за всички подадени уведомления за Денка К. Д. ЕГН [ЕГН], видно от която от [фирма], ЕИК[ЕИК] под вх. № 30390081575618 на 08.10.2008 г. по описа на ТП на НОИ-С.-град е подадено уведомление по чл.62, ал.3 КТ за сключен с нея на 07.10.2008 г. трудов договор, без определен срок, за длъжността – управител, код по Н. 13135002, с основно трудово възнаграждение - 300 лв., както и уведомление по чл.62, ал.3 КТ с вх. № 303901003537672 на 05.06.2010 г. по описа на ТП на НОИ-С.-град за неговото

прекръпяване на 01.06.2010 г.;

- декларация за регистрация на самоосигуряващо се лице с дата на попълване – 02.06.2010 г. на Д. И. Д. като едноличен собственик на капитала на [фирма] до НАП (вх. № 2639/09.06.2010 г.) за прекръпяване на упражняваната дейност, считано от 01.06.2010 г.;

- Формуляр Е 205 DE - Удостоверение за осигурителни периоди в Германия по чл.38, чл.43а, чл.45, чл.48, чл.51а, чл.57.5 от Регламент (Е.) № 1408/1971 и по чл.42.1, чл.43.1 – 3 и чл.69 от Регламент (Е.) № 574/1972, издадено на 23.05.2013 г. от Административната комисия за социална сигурност на работниците мигранти – Немско пенсионно осигуряване – Ц. Германия – С. – А. - Ф. като проучваща институция до НОИ като заинтересована институция относно Денка Д. – В., осигурителен № 20 080747 D 516, [дата на раждане] в [населено място]; с адрес – [населено място] (Würzburg), С. (S..) № 44 – Ф., видно от което тя е осигурявана от 01.07.1963 г. на различни основания с прекръпявания, като от 01.10.2008 г. до 01.06.2010 г. са й зачетени общо 29 месеца като осигурителни периоди, в т.ч. 14 завършени (пълни), за които се е осигурявала по чл.8.1 и чл.8.2 от Наредбата за пенсиониране чрез доброволни вноски, които са включени в общия сбор от осигурителни и приравнени периоди по българското законодателство за обосноваване на претенция за всички видове пенсии – 217 месеца.

Съставен е **Констативен протокол вх. № 01/12.12.2013 г.** (изх. № 4701/18.12.2013 г.) за извършената проверка по разходите на ДОО на [фирма] за периода 01.10.2008 г. - 31.03.2010 г. от Н. К. Ж. - старши инспектор по осигуряването при ТП на НОИ – С. - град, която е започнала на 11.12.2013 г. и е приключила на 12.12.2013 г., като е установила следното:

- [фирма] било вписано в търговския регистър на 22.08.2008 г. с едноличен собственик на капитала Д. И. Д. ЕГН [ЕГН] и управител Денка К. Д. ЕГН [ЕГН];

- Според обявления в търговския регистър Договор за възлагане на управление, считано от 30.07.2008г. на Денка К. Д. било възложено да

управлява и представлява [фирма] за неограничен срок при възнаграждение 200 лв. в съответствие с Търговския закон, нормативната уредба и решенията на едноличния собственик;

- На 07.10.2008 г. [фирма] сключило трудов договор с Денка К. Д., с който тя била назначена на длъжността – управител с основно трудово възнаграждение – 300 лв., който бил прекратен, считано от 01.06.2010 г.

- Според Г. на [фирма] по чл.92 ЗКПО за 2008 г., 2009 г. и 2010 г. дружеството е упражнявало стопанска дейност, като осъществяваната през 2008 г. такава е с код по Н. 4339 – строителство, за 2009 г. и 2010 г. е с код по Н. – 4772 – търговия;

- При справка по информационната система на НОИ едноличният собственик на капитала Д. И. Д. е обявяла начало на дейността ѝ като самоосигуряващо се лице в това ѝ качество от 01.10.2008 г. и нейно прекратяване от 01.06.2010 г.

- За периода 07.10.2008 г. – 31.05.2010 г. Денка К. Д. фигурирала в разплащателните ведомости на дружеството за м.10.2008 г. с 13 отработени дни и изплатено възнаграждение – 170 лв.; за м.11.2008 г. с изплатено възнаграждение – 300 лв.; за м.12.2008 г. с 20 дни неплатен отпуск; м.01.2009 г. с 21 дни неплатен отпуск; м.02.2009 г. с 11 отработени дни, ОД – 210 лв. и 9 дни неплатен отпуск; за м.03.2009 г. до м.12.2009 г. с пълни отработени месеци, ОД – 380 лв.; за м.01.2010 г. – 20 дни неплатен отпуск; за м.02.2010 г. с 10 отработени дни, ОД – 201.20 лв. и 10 дни неплатен отпуск; за м.03.2010 г. – с 22 отработени дни, ОД – 402.40 лв., от м.04.2010 г. до м.05.2010 г. – неплатен отпуск;

- **Изплатените възнаграждения били за 4-часов работен ден;**

- Данните по чл.5, ал.4 КСО в Регистъра на осигурените лица отговаряли на представените от дружеството разплащателни ведомости;

- Съгласно чл.140, ал.4 ТЗ изборът и освобождаването на управител на О. и Е. имали действие от вписването им в търговския регистър, при негово конститутивно значение за придобиването на качеството на управител;
- Като правно регламентирано условие по ЗТР, целта на вписването на управителите на дружествата с ограничена отговорност била да се гарантира на третите лица сигурност и достоверност относно фактите на възникване, съществуване и прекратяване на договорите за управление и контрол;
- Спрямо правоотношението по договора за управление и контрол, развиващо се между търговеца и управителя, *“органи на НОИ били трети добросъвестни лица и като такива подлежали на защита от разпоредбите на ЗТР”*;
- Съгласно чл.141, ал.3 ТЗ в търговския регистър се вписвало името на управителя, който представлял нотариално заверено съгласие ведно с образец на подписа си. В чл.6 ЗТР бил предвиден 7-дневен срок, в който всяко лице, задължено да заяви вписване на обстоятелства или да представи актове за обявяване в търговския регистър, трябвало да извърши това;
- Съгласно чл.4, ал.1, т.7 КСО задължително осигурени за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица по кодекса били **изпълнителите по договори за управление и контрол на търговски дружества**;
- Доходът, върху който се дължали осигурителни вноски за ДОО за лицата по чл.4, ал.1, т.7 КСО се определял съгласно чл.6, ал.3 и 4 КСО и представлявал полученото, или начислено, но неизплатено възнаграждение по договора, но не по-малко от минималния осигурителен доход по основни икономически дейности и квалификационни групи професии съгласно чл.6, ал.2, т.3 КСО и не по-голям от максималния осигурителен доход по ЗБДОО за съответната

календарна година;

- Денка К. Д. следвало да управлява [фирма] по вписания в търговския регистър неин договор за управление и контрол, считано от 01.10.2008 г. като начало на дейността за дружеството;

- В представените разплащателни ведомости на [фирма] за периода от м.12.2008 г. до м.2009 г., респ. от м.01.2010 г. до м.02.2010 г. и от м.04.2010 г. до м.05.2010 г. Денка К. Д. фигурирала с неплатен отпуск по чл.160 КТ, на какъвто нямала право като изпълнител по договор за управление и контрол на търговско дружество.

Въз основа на констатациите от извършената проверка по разходите за ДОО съгласно Заповед № П-4504/31.10.2013 г. по чл.107 КСО на [фирма] и на основание чл.108, ал.1, т.1 КСО вр. чл.15, ал.1 от Наредба № Н/29.12.2005 г. за съдържанието и сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите и осигурените при тях лица са издадени **Задължителни предписания изх. № УП-962#5/12.12.2013 г.** от старши инспектор по осигуряването в Дирекция “К.” при ТП на НОИ–С.–град Н. К. Ж. на [фирма] в срок от 7 работни дни от тяхното получаване да подаде данни с декларации обр.1 в Регистъра на осигурените лица за Денка К. Д. ЕГН [ЕГН], както следва:

1. Да се заличат подадените данни с декларации обр.1 с попълнен в т.12 вид осигурен “01” за периода от 07.10.2008 г. до 31.03.2010 г.;

2. Да се подадат редовни данни с попълнен в т.12 на декларация обр.1 вид осигурен “10” за периода от 07.10.2008 г. до 31.03.2008 г:

- м.10.2008 г. – под период 1-0, отработени дни 23, осигурителен доход – 580 лв.;

- от м.11.2008 г. до м.12.2008 г. – пълни отработени месеци – осигурителен

доход – 580 лв.;

- от м.01.2009 г. до м.12.2009 г. – пълни отработени месеци – осигурителен доход – 750 лв.;

- от м.01.2010 г. до м.05.2010 г. – пълни отработени месеци, осигурителен доход – 790 лв.

Така дадените задължителни предписания завършват с предупреждение към [фирма], че при тяхно неизпълнение на дружеството ще бъде съставен акт за установяване на административно нарушение по реда на чл.350, ал.1 вр. чл.349 и чл.349а КСО.

Задължителни предписания изх.№ УП-962#5/12.12.2013 г. са подписани от Н. К. Ж., назначена със Заповед № 2022/30.07.2012 г. на управителя на НОИ на основание чл.9, ал.1 ЗДСл вр. § 85, ал.1 от ПЗР на Закон за изменение и допълнение на ЗДСл (ДВ, бр.38 от 2012 г.) с ранг IV младши за държавен служител на длъжността – старши инспектор по осигуряването в сектор “Финансови ревизии – първи”, отдел “Контрол по разходите на ДОО” – Дирекция “Краткосрочни плащания и контрол” – ТП на НОИ – С. – град, считано от 01.08.2012 г. Връчената й 19.09.2012 г. длъжностна характеристика за така заеманата длъжност включва като преки задължения (точка V) даването на задължителни предписания за спазване на разпоредбите на ДОО и извършване на проверки по разходите на ДОО.

На 12.12.2013 г. препис от Задължителни предписания изх. № УП-962#5/12.12.2013 г. е връчен на [фирма] чрез управителя Денка К. Д. срещу подпис.

[фирма] са подали до директора на ТП на НОИ-С.-град жалба вх. № УП-962#7/20.12.2013 г. против Задължителни предписания изх. № УП-962#5/12.12.2013г., която е разгледана в производство по реда на чл.117, ал.1, т.3 и ал.3 КСО и с Решение № РО-19/10.01.2014 г. на директора на ТП на

НОИ-С.-град на основание чл.97, ал.1 АПК е оставена без уважение като неоснователна, а оспорените с нея задължителни предписания са потвърдени като правомерно издадени.

Основните правни съображения на ответния административен орган за това произнасяне, както са формулирани в акта му, са следните:

- К. действие по чл.140, ал.4 ТЗ имало значение за признаване на лицето като управител не само за търговските сделки, а и за всички граждански и административни отношения и затова преди датата на това вписване нито за избрания кандидат, нито за търговеца се пораждали правата и задълженията, които законът свързвал с това негово качество;
- С чл.141, ал.6 и 7 ТЗ била въведена ясна и императивна уредба, че отношенията между дружеството и управителя следвали да се уредят с договор за възлагане на управлението, като овластяването на управителя и оттеглянето на това овластяване имали действие по отношение на третите лица след вписването им в Търговския регистър;
- Като правно регламентирано условие по ЗТР целта на вписването на управителите на дружествата с ограничена отговорност била да гарантира на третите лица сигурност и достоверност относно фактите по възникването, съществуването и прекратяването на договорите за управление и контрол; в съответствие с това съгласно чл.10, ал.2 ЗТР неписаните обстоятелства, подлежащи на вписване в търговския регистър се смятат за несъществуващи за третите добросъвестни лица, независимо дали те са или не са участници в търговския обмен;
- Правоотношението по договора за управление и контрол между дружеството и управителя, органите на НОИ били трети добросъвестни лица и като такива подлежали на защита съгласно разпоредбите на ЗТР и ТЗ;
- Решенията за назначаване и освобождаването на управителите на

дружествата с ограничена отговорност подлежали на вписване в търговския регистър, като съгласно чл.141, ал.3 ТЗ се вписвало името на управителя, който представял нотариално заверено съгласие с образец на подписа си;

- С чл.6 ЗТР бил предвиден срок, в който всяко лице, задължено да заяви вписване на обстоятелства или да представи актове за обявяване в търговския регистър, трябвало да извърши това;

- Денка К. Д. била вписана в търговския регистър на 22.08.2008 г. като управител на [фирма], поради което сключеният помежду им договор не бил трудов, а договор за управление и контрол;

- Преценката на характера на договора, обуславящ качеството на осигуреното лице – страна по него и определящ режима на осигуряването му по чл.4, ал.1 – 3 КСО било вменено в компетентност на контролните органи на НОИ с оглед дейността на ТП на НОИ да извършват преценка на видовете сключените договори във връзка с правилното определяне на породените от тях осигурителни права и задължения;

- Според писмо изх. № 60-03/10.01.2006 г. на МТСП отношението между дружеството и неговия управител не можело да се уреди като трудово;

- Договорът за управление нямал изрична уредба извън ТЗ и затова за него се прилагали общите разпоредби на ЗЗД; представлявал граждански договор, с който се предавало управлението на едно търговско предприятие на управителя, който се задължавал срещу определено възнаграждение да постигне конкретни стопански резултати в рамките на договорения срок;

- Изпълнителите по договори за управление и контрол се осигурявали задължително по всички осигурени социални рискове по реда на чл.4, ал.1, т.7 КСО; доходът, върху който се дължат осигурителните вноски за ДОО на тези лица се определял съгласно чл.6, ал.3 и 4 КСО като полученото, или начислено, но неизплатено възнаграждение по договора, но не по-малко от минималния

размер на осигурителния доход по основни икономически дейности и квалификационни групи професии съгласно чл.6, ал.2, т.3 КСО и не по-голям от максималния осигурителен доход, определен със ЗБДОО;

- Тъй като работното време се регламентирало от КТ като елемент от съдържанието на трудовия договор, включването клаузи, които го уреждат в договора за управление и контрол по ТЗ, нямало юридическа стойност за възникналото осигурителното правоотношение по чл.4, ал.1, т.7 КСО, както и за задължително установения осигурителен режим на лицето – изпълнител по договор за управление и контрол;

- Възпроизведени са фактическите установявания по Констативен протокол изх. № 4701/18.12.2013 г.;

- Заключено е, че при неотносимост на правната уредба по КТ към преценката за възникване на осигурителното правоотношение при условията на чл.4, ал.1, т.1 КСО вместо с тези по чл.4, ал.1, т.7 КСО, задължителните предписания били правилно и законосъобразни постановени в съответствие с приложимите правни норми за възникването на задължителното социално осигуряване, което било в различен обхват на осигурителните рискове според качеството на осигуреното лице по чл.4, ал.1, т.1 или по чл.4, ал.1, т.7 КСО.

По делото се събраха следните допълнителни доказателства относно общия и осигурителен статус на Денка К. Д. в Германия:

- **потвърждения за регистрация** от Бюрото за обслужване на гражданите - [населено място] (Wyrzburg) с дати 10.05.2010 г. и от 22.10.2014 г., че Денка К. Д. – В., [дата на раждане] в [населено място], българско гражданство, семейно положение - разведена, е с регистрирано от 08.02.1994 г. единствено жилище в [населено място] (W.), С. (S.) № 44;

- **писмо № W./30.05.2014 г.** на Общата местна здравно-осигурителна каса (А.) – Б., Здравна каса, Дирекция В. до Денка К. Д. - [населено място]

(Würzburg), С. (S..) № 44 – Ф. с приложено правно валидно удостоверение за членството ѝ в тази каса за здравното и социално осигуряване за дългосрочни грижи в Германия и информация, че от 01.04.2007 г. всяко лице, което живее в Германия трябва да бъде здравно и социално осигурено за дългосрочни грижи за осигурено лице съгласно § 5, ал.1, № 13 от Социалния кодекс V, приложен в извлечение; удостоверение е, че за периода от 02.01.2007 г. до 31.01.2008 г. като служител е била осигурена в рамките на социалното осигуряване за социални грижи за осигуреното лице съгласно § 5, ал.1, № 1 от Социалния кодекс V; от 01.02.2008 г. до 01.02.2008 г. е било налице задължение за осигуряването ѝ въз основа на получаването на обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване съгласно § 44 от Социалния кодекс V; от 02.02.2008 г. до 18.08.2008 г. е била доброволно осигурена в рамките на здравното и социално осигуряване за дългосрочни грижи за осигуреното лице съгласно § 9, ал.1, № 1 от Социалния кодекс V, като вноските са внасяни директно от нея в А. – Б.; от 19.08.2008 г. до 31.10.2008 г. е било налице задължение за осигуряване въз основа на получаването на парично обезщетение за безработица съгласно § 5, ал.1, № 2 от Социалния кодекс V; от 01.11.2008 г. до 16.12.2008 г. е било извършено доброволно по-нататъшно осигуряване в рамките на здравното и социално осигуряване за дългосрочни грижи за осигуреното лице съгласно § 9, ал.1, № 1 от Социалния кодекс V; от 17.12.2008 г. до 06.03.2009 г. е било получавано парично обезщетение за безработица съгласно § 5, ал.1, № 2 от Социалния кодекс V; от 07.03.2009 г. до 16.08.2009 г. е било извършено изплащане на обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване съгласно § 44 от Социалния кодекс V; от 17.08.2009 г. до 29.06.2010 г. е било налице доброволно осигуряване в рамките на здравното и социално осигуряване за дългосрочни грижи за осигуреното лице съгласно § 9, ал.1, № 1 от Социалния кодекс V; от 30.06.2010 г. до 25.07.2010 г. е било предоставено парично обезщетение за безработица съгласно § 5, ал.1, № 2 от

Социалния кодекс V; от 26.07.2010 г. до 30.08.2010 г. е било налице осигуряване чрез изплатено й обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване съгласно § 44 от Социалния кодекс V; в заключение се сочи, че въз основа на получаваната германска законна пенсия Денка Д. – В. е осигурена в рамките на задължителното здравно осигуряване на пенсионерите за дългосрочни грижи за осигуреното лице съгласно § 5, ал.1, № 11 от Социалния кодекс V; по време на доброволното нейно здравно и социално осигуряване вноските са заплащани директно от нея; от 01.04.1995 г. в Германия е налице задължение за дългосрочни грижи на осигуреното лице съгласно § 1, ал.1 от Социалния кодекс V, произтичащо от здравното осигуряване;

- **писмо № W./03.06.2014 г.** на Общата местна здравно-осигурителна каса – Б., Здравна каса, Дирекция В. до Денка К. Д. - [населено място] (Würzburg), С. (S..) № 44, с което се потвърждава, че плащанията за здравно осигуряване в Германия са регламентирани в Социалния кодекс XI; това, че за посочените в писмото от 30.05.2014 г. периоди е била доброволно осигурена в рамките на здравното и социално осигуряване за дългосрочни грижи на осигурено лице, вноските за което са платени директно от нея като осигурено лице, като плащането им е регламентирано в § 240 от Социалния кодекс V, при годишна минимална база (граница), определена от федералното правителство;

- **писмо № W./24.06.2014 г.** на Общата местна здравно-осигурителна каса – Б., Здравна каса, Дирекция В. до Денка К. Д. - [населено място] (Würzburg), С. (S..) № 44 – Ф., съгласно което в Германия тя е здравноосигурено лице по линия на задължителното здравно осигуряване поради постоянното й местожителство в Германия и получаваната от нея немска пенсия; удостоверено е също, че то би било преустановено в случай че установи постоянното си местожителство в Б., респ. ако живее в Б. по-дълго от 6 месеца във всяка текуща календарна година;

- **писмо изх. № 24-05-654/15.10.2014 г. на ТД на НАП – С.**, според което за Денка К. Д.–В. ЕГН [ЕГН] не е издавано Удостоверение А1/Е 101/ за приложимо законодателство съгласно Регламент (ЕО) № 883/2004 и/или Регламент (Е.) № 1408/71.

От [фирма] са подадени следните годишни данъчни декларации (Г.):

- Г. по чл.92 ЗКПО вх. №[ЕИК]/26.03.2009 г. за периода от 01.01.2008 г. до 31.12.2008 г., с която е деклариран код на основната дейност на дружеството 4339 – строителство, общо приходи 4 047.08 лв., общо разходи 5 707.91 лв., данъчна загуба – 1660.83 лв.;

- Г. по чл.92 ЗКПО вх. № 2205П0002760/21.03.2010 г. за периода от 01.01.2009 г. до 31.12.2009 г., с която е деклариран код на основната дейност на дружеството 4779–търговия на дребно с обувки и кожени изделия, общо приходи - 170.23 лв., общо разходи - 7260.69 лв., данъчна загуба – 7110.46 лв.;

- Г. по чл.92 ЗКПО вх. № 2205П0004251/13.03.2011 г. за периода от 01.01.2010 г. до 31.12.2010 г., с която е деклариран код на основната дейност на дружеството 4779–търговия на дребно с обувки и кожени изделия, общо приходи – 1120 лв., общо разходи – 3616.23 лв., данъчна загуба – 2 496.23 лв.

С писмо изх. № 0524-00-1339/16.10.2014 г. на ТД на НАП – С. се представи Справка за подадените от [фирма] декларации обр.1 за периода м.10.2008 г. – м.05.2010 г., като данните за Денка К. Д. ЕГН [ЕГН] са за вид осигурен – 1, отговарящ на работници и служители, осигурени за всички осигурени социални рискове при един работодател; общ брой дни, отработени дни и осигурителен доход, съответстващи на посочените по-горе данни от ведомостите на дружеството.

Съдът при тази фактическа обстановка, от правна страна прие:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е срещу решение на ръководител на териториално поделение на НОИ, издадено в производство за

административно обжалване по реда на чл.117, ал.3 КСО на задължителни предписания по чл.117, ал.1, т.3 КСО. Това решение, макар да е издадено от горестоящ административен орган за потвърждаване на оспорения пред него първоначален административен акт, подлежи на съдебно обжалване съгласно изричната специална разпоредба на чл.118, ал.1, изр.1 КСО. Оспорването е от надлежна страна – осигурителят – адресат на атакуваното контролно решение по чл.117, ал.3, изр.2 КСО и потвърдените с него задължителни предписания по чл.108, ал.1, т.3 КСО. Решение № РО-19/10.01.2014 г. е връчено на [фирма] съгласно чл.117, ал.3, изр.3 КСО по пощата с препоръчано писмо на 23.01.2014 г., видно от Известие за доставяне № 3100014592183. Броен оттогава, 14-дневният срок по чл.118, ал.1, изр.1 КСО е изтекъл на 06.02.2014 г. Жалбата до съда е подадена чрез ТП на НОИ-С.-град с вх.№ 67-5973-1/31.01.2014 г. без просрочие.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Решение № РО-19/10.01.2014 г. е подписано лично от Т. Б. В., заемащ към датата му длъжността - директор на ТП на НОИ-С.-град въз основа на безсрочно назначение на нея като държавен служител по Заповед № 2146/27.07.2012 г. на управителя на НОИ по чл.9, ал.2 ЗДСл и чл.33, ал.2, изр.3 КСО. В това си длъжностно качество същият е титуляр на всички нормативно предвидени правомощия на ръководител на териториално поделение на НОИ по чл.33, ал.2, изр.1 КСО вр. чл.9, ал.2 от Правилника за организацията и дейността на Националния осигурителен институт, приет с Решение № 1.11.2 на НС на НОИ от 16.01.2014 г. (ред. - обн., ДВ, бр.8 от 2014 г., изм., бр.87 от 2014 г.) (ПОДНОИ), в т.ч. съгласно чл.29, т.4 ПОДНОИ *определените в КСО*. Следователно директорът на ТП на НОИ – С.-град е разполагал по силата на заеманата от него длъжност с компетентността по чл.117, ал.3, изр.1 КСО на по-горестоящ административен орган, овластен да разгледа подадената до него жалба вх. № УП-962#7/20.12.2013 г. на [фирма] срещу Задължителни

предписания № УП-962#5/12.12.2013 г., издадени от старши инспектор по осигуряване от ръководеното от него териториално поделение на НОИ. Така Решение № РО-19/10.01.2014 г. е валидно издадено от орган на НОИ по чл.33, ал.2, изр.1 КСО вр. чл.9, ал.2 ПОДНОИ, притежаващ изискуемата се функционална, териториална и персонална компетентност по чл.117, ал.3, изр.1 КСО и чл.29, т.4 ПОДНОИ.

Оспорените Задължителни предписания изх. № УП-962#5/12.12.2013 г. са издадени от Н. К. Ж. при ТД на НОИ – С. – град на длъжност *старши инспектор по осигуряването* - сектор “Финансови ревизии – второ”, отдел “Контрол по разходите на ДОО” – Дирекция “Краткосрочни плащания и контрол” – ТП на НОИ–С. – град. Същата в това длъжностно качество е специализиран контролен орган на НОИ по чл.107, ал.2, т.1 КСО вр. чл.4 от Инструкция за контрола на разходите на държавното обществено осигуряване и реализиране на административнонаказателната отговорност (И.) и чл.28, т.5 от Правилника за организацията на НОИ с всички произтичащи от това правомощия по осъществяване на контрола за спазване на нормативните актове по ДОО във връзка с дейността, възложена на НОИ, в т.ч. да дава задължителни предписания по спазване разпоредбите по ДОО по чл.108, ал.1, т.3 КСО вр. чл.41 И.. То е изрично предвидено като пряко задължение с т.V.2 от длъжностната характеристика за длъжността *старши инспектор по осигуряването* - сектор “Финансови ревизии – втори”, отдел “Контрол по разходите на ДОО” – Дирекция “Краткосрочни плащания и контрол”–ТП на НОИ–С.–град, утвърдена на 04.09.2012 г. от директора ТП на НОИ–С. – град и връчена на този държавен служител на 19.09.2012 г. Следователно със Задължителни предписания изх. № УП-962#5/12.12.2013 г. е постановена принудителната административна мярка от контролен орган по чл.107, ал.2, т.1 КСО вр. чл.4 И., оправомощен съгласно чл.108, ал.1, т.3 КСО вр. чл.41 И. да я приложи спрямо осигурител със седалище в [населено място], в функционалния

и териториален обхват на дейност на ТП на НОИ – С. – град по чл.30, ал.1, т.5 ПОДНОИ вр. чл.33, ал.5, т.4 КСО.

Решение № РО-19/10.01.2014 г. има предписаната от закона форма на контролен административен акт, мотивиран съгласно чл.117, ал.3, изр.1 КСО, без тази негова изрядност от външна страна да зависи от (не)основателността на изложените в съдържанието му съображения. Задължителни предписания изх. № УП-962#5/12.12.2013 г. са изготвени по образца по Приложение К.-10 към чл.42, ал.1 И., но с формални недостатъци. Първо, сочат чл.108, ал.1, т.3 КСО вр. чл.15, ал.1 от Наредба № Н-8/2005 г. на МФ като правно основание на приложената принудителна административна мярка. Не сочат, обаче *коя е разпоредбата или кои са разпоредбите на осигурителното законодателство, чието нарушаване от [фирма] подлежи на отстраняване* по чл.108, ал.1, т.3 КСО. Второ, вътрешни несъответствие има в разпоредителната част. С п.1 от диспозитива от ЗП изх. № УП-962#5/12.12.2013 г. на осигурителя е наредено да заличи подадените данни с декларации обр. № 1 за Денка К. Д. ЕГН [ЕГН] само в частта на попълнения в **т.12** вид осигурен “01” за периода от 07.10.2008 г. до 31.03.2010 г. Несиметрично, с пункт 2 от диспозитива се нарежда подаването на редовни данни с попълнен в **т.12** вид осигурен “10”, но заедно с това и в т.16.1 относно *отработените дни с осигурителни вноски* през м.10.2008г. – м.05.2010 г. и в **т.21** относно *осигурителния доход*, като е разпоредено те да се декларират като пълни отработени месеци с осигурителен доход в размери, равни на минималния осигурителен доход по чл.6, ал.2, т.3 КСО за 2008 г., 2009 г. и 2010 г. Така формулиран, диспозитивът е вътрешно несъгласуван, тъй като разпорежда, **без заличаване на подадените данни** по представените от [фирма] декларации обр. № 1 относно осигурителния стаж и осигурителния доход на Денка К. Д. ЕГН ЕГН [ЕГН] **за периода от м.10.2008 г. до м.05.2010 г. да се подадат нови данни**. Изпълнението на процесните задължителни предписания с този диспозитив би означавало за едно и също осигурено лице и

за едни и същи осигурителни периоди да бъдат едновременно декларирани по реда на чл.5, ал.4 КСО различни, взаимно изключващи се данни за осигурителния му стаж и осигурителния доход. Трето, даденият със Задължителни предписания изх. № УП-962#5/12.12.2013 г. **срок от 7 работни дни** от тяхното получаване за изпълнението им от осигурителя [фирма] е незаконосъобразно определен, тъй като е по-кратък от **14-дневния срок** по чл.117, ал.2 КСО за административното им обжалване по чл.117, ал.3 КСО и означава **предварително тяхно изпълнение**, без същото да е нормативно предвидено с чл.117а, ал.1 КСО или друга изрична разпоредба на закона или да е допуснато по административен ред с разпореждане по чл.60, ал.1 АПК. Ответният орган не е констатирал всички тези формални недостатъци на Задължителни предписания изх. № УП-962#5/12.12.2013 г. по предявеното пред него административно оспорване и не ги е отстранил по чл.97, ал.1 АПК.

Производството по извършване на процесната проверка по чл.108, ал.1, т.1 КСО е започнало служебно съгласно чл.24, ал.1 АПК с възлагането ѝ на основание чл.107 КСО със Заповед П-4504/31.10.2013 г., издадена от Т. Т. – директор на Дирекция “Краткосрочни плащания и контрол” – ТП на НОИ–С.-град, оправомощен със Заповед № 108/20.06.2013г. на директора на ТП на НОИ-С.-град на основание чл.35, ал.1 и чл.41 И. да подписва такива заповеди обр. К.-1 по приложение № 1 към И.. Проверката е разпоредена във връзка с писмо изх. № ЖП-643#1/29.10.2013 г. на директора на Дирекция “Пенсии” – ТП на НОИ-С.-град за изясняване на въпроси по подадено от Денка К. Д. ЕГН [ЕГН] заявление за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст съгласно чл.34, изр.2 И.. Проверката е възложена на Н. К. Ж. - старши инспектор по осигуряването - сектор “Финансови ревизии – второ”, отдел “Контрол по разходите на ДОО” – Дирекция “Краткосрочни плащания и контрол” – ТП на НОИ–С. – град като контролен орган на НОИ по чл.107, ал.2, т.1 КСО вр. чл.4 И., оправомощена да предприеме всички необходими действия

за събиране на доказателства, за установяване и изясняване на факти и обстоятелства от предмета ѝ съгласно чл.108, ал.1, т.1 КСО вр. чл.33 И. Заповед П-4504/31.10.2013 г. е връчена по реда на чл.35, ал.2 И. на проверявания осигурител [фирма] на 11.12.2013г. Резултатите от проверката са отразени в Констативен протокол вх.№ 01/12.12.2013 г. (№ 4701/18.12.2013 г.), който е изготвен съгласно чл.37, ал.1 И. по образца по приложение К.-6 към И. от контролния орган на НОИ, определен да я извърши съгласно Заповед П-4504/31.10.2013 г. Приложени са по преписката съгласно чл.37, ал.2 И. събраните при проверката документи – приложения към Констативен протокол вх.№ 01/12.12.2013г. (№ 4701/18.12.2013 г.), който е подписан за осигурителя от Денка К. Д. - управител на [фирма] и връчен по реда на чл.110, ал.4, изр.1 КСО вр. чл.37, ал.3 И.. Веднага след приключване на проверката въз основа на констатациите ѝ са издадени Задължителни предписания изх. № УП-962#5/12.12.2013 г., също връчени по реда на чл.110, ал.4, изр.1 КСО на осигурителя – техен адресат [фирма] чрез управителя Денка К. Д. на 12.12.2013 г. В 14-дневния срок по чл.84, ал.1 АПК дружеството ги е оспорило по административен ред с допустима и редовна жалба вх. № УП-962#7/20.12.2013 г. до директора на ТП на НОИ-С.–град, който се е произнесъл по нея с Решение № РО-19/10.01.2014 г. в 1-месечния срок по чл.117, ал.3, изр.1 КСО.

В така проведеното административно производство по чл.107 КСО са допуснати следните съществени за изхода му процесуални нарушения. Първо, със Заповед № П-4504/31.10.2013 г. процесната проверка по чл.108, ал.1, т.1 КСО е възложена за извършване по разходите на ДОО на [фирма] за периода от 01.10.2008 г. до 31.03.2010 г. Няма последващо издадена заповед за изменение на Заповед № П-4504/31.10.2013 г., нито отделна заповед по чл.35, ал.1 И. за извършването на проверка на същия осигурител и за периода от 01.04.2010 г. до 31.10.2010 г., което съдебно се призна по чл.175 ГПК вр. чл.144

АПК вр. чл.118, ал.3 КСО от процесуалния представител на ответника в с.з. на 06.11.2014 г. Ето защо всички действия на старши инспектор по осигуряването при ТД на НАП – С.-град Н. К. Ж. за събирането на доказателства, за изясняване на факти и обстоятелства относно осигуряването на Денка К. Д. като управител на [фирма] и неговото деклариране по реда на чл.5, ал.4 КСО за периода от 01.04.2010 г. до 31.05.2010 г. и установяването им излизат извън обхвата на проверката, определен със Заповед № П-4504/31.10.2013 г., и съответно извън границите на оправомощаването ѝ. Извършени без изискуемата се от чл.108, ал.1, т.1 КСО вр. чл.35, ал.1 И. компетентност тези процесуални действия са незаконосъобразни. Недопустими поради това се явяват всички фактически установявания и правни изводи по Констативен протокол вх. № 01/12.12.2013 г. (№ 4701/18.12.2013 г.), за периода 01.04.2010 г. - 31.05.2010 г. Базиращи на тях, в тази им част Задължителни предписания изх. № УП-962#5/12.12.2013 г. са също процесуално опорочени. Второ, проверката е иницирана по реда на чл.24, ал.2 АПК вр. чл.34, изр.2 И. с писмо изх. № ЖП-643#1/29.10.2013 г. на директора на Дирекция “Пенсии” – ТП на НОИ-С.-град, в което изрично е посочено, че за времето от 15.10.2008 г. до 31.03.2010 г. Денка К. Д. ЕГН [ЕГН] е **работила и на територията на Германия, за което е приложено копие от формуляр Е 205 DE** на немски език. Последният не е преведен в административното производство съгласно изискването на чл.14, ал.3 АПК – негов превод на български език е изготвен и приобщен по преписката в хода на съдебното производство в изпълнение на определение от 15.05.2014 г. по адм. д. № 1427/2014 г. на Административен съд София-град, Първо отделение, 21 състав с представянето му от ответника в с.з. на 19.06.2014 г. Бъдейки непреведен, този документ на чужд език не е взет предвид при извършване на проверката. Формулярът Е 205 DE не е упоменат в Констативен протокол вх. № 01/12.12.2013 г. (№ 4701/18.12.2013 г.), нито по него са изведени фактически установявания. Въпреки наличието му в нарушение на принципа на служебното начало, закрепен с чл.9, ал.2 вр. чл.36,

ал.1 АПК, не са събрани никакви доказателства относно осигуряването на Денка К. Д. в Германия. Нито контролният орган по чл.107, ал.2, т.1 КСО, нито решаващият орган по чл.117, ал.3, изр.1 КСО могат да се считат освободени от тези си процесуални задължения в случая за това, че нямало нормативно предвиден механизъм в българското законодателство и европейското право, по реда на който да се установи осигурено ли е лицето в друга държава – членка, на какво основание и за какъв период. Тази теза не е вярна, тъй като Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година за координацията на системите за социално осигуряване (ОВ, L 166 от 30.04.2004), в сила от 01.01.2010 г., предвижда различни способи за осигуряване на такава информация. Същата би могла да се изиска чрез Административната комисия за координация на системите за социално осигуряване към Европейската комисия по чл.71, ал.1 от Регламент (ЕО) № 883/2004 предвид задачите ѝ по чл.72, б.„в” от Регламент (ЕО) № 883/2004 да поощрява и развива сътрудничеството между държавите – членки и техните институции по въпроси на социалното осигуряване, включително като улеснява провеждането на дейности за трансгранично сътрудничество в сферата на координацията на системите за социално осигуряване. Извън това, чл.76, ал.3 от Регламент (ЕО) № 883/2004 предвижда възможност *властите и институции на държавите–членки да контактуват пряко по въпросите на координация на системите им за социална сигурност*; по чл.76, ал.4, изр.1 от Регламент (ЕО) № 883/2004 имат задължението *взаимно да се информират и сътрудничат*; чл.76, ал.6 от Регламент (ЕО) № 883/2004 постановява, че при трудности в тълкуването и прилагането на регламента, които биха могли да засегнат права на лица обхванати от него, институцията на компетентната държава–членка или държавата–членка по пребиваване на заинтересованото лице *се свързва* пряко с институцията(ите) на съответната(ите) държава(и)-членка(и); ако не може да се намери решение в приемлив срок, съответните власти могат да се обърнат към Административната комисия за съдействие. Член 78, ал.3 и 4 от

Регламент (ЕО) № 883/2004 регламентират електронния обмен на данни между институциите на държавите – членки и правната сила на получените в рамките му електронни документи. Всички тези разпоредби са детайлизирани в *правилата за сътрудничество и обмен на данни* пряко между институциите на държавите-членки по чл.2 – чл.13 Регламент (ЕО) № 987/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 година за установяване на процедурата за прилагане на Регламент (ЕО) № 883/2004 (ОВ, L, 284, 30.10.2009). Най-сетне, необходимата приложима е и Спогодбата между Република Б. и Ф. за социална сигурност (ДВ, бр.10 от 1999 г.). Тоест във фазата и на проверката по чл.107 КСО, и на административното обжалване по чл.117, ал.3 КСО, органите на НОИ са имали възможността чрез тези механизми за сътрудничество, вкл. чрез запитване до компетентната институция на Ф. да получат необходимата информация и документация за осигуряването на Денка К. Д. в Германия. Затова, процесуалният пропуск да бъдат служебно събрани такива доказателства не може да се оправдава с липсата на какъвто и да е действащ законов механизъм. Без опора е и доводът на ответника, че установяване на осигурителния статус на лицата в други държави-членки на ЕС в хода на всяка проверка по чл.107, ал.1 вр. чл.108, ал.1, т.1 КСО не било вменено като задължение на контролния орган по чл.107, ал.2, т.1 КСО. *Общите* разпоредби на чл.7, ал.1 и 2 вр. чл.35 АПК, закрепващи *истинността* като *основен* принцип в административния процес, приложим и за производствата по извършване на проверки по чл.107, ал.1 вр. чл.108, ал.1, т.1 КСО, изискват всеки административния акт да бъде издаден, *след като бъдат изяснени всички факти от значение за случая*. Тези по осигуряването на Денка К. Д. в Германия имат тази изискуема се от чл.7, ал.1 и 2 вр. чл.35 АПК релевантност. Като гражданин на държава – членка на ЕС през проверявания период тя е редувала своето местоживееие и месторабота в Б. и Германия, упражнявайки свободата на движение на работници, гарантирана от чл.45 ДФЕС, и поради това е била подчинена на законодателството на тези две

държави-членки. Това я поставя в персоналния обхват на чл.2, ал.1 от Регламент (Е.) № 1408/1971 до 01.05.2010 г. и чл.2, ал.1 от Регламент (ЕО) № 883/2004 след 01.05.2010 г. със следваща се от това приложимост на уредените с тях правила за координация на осигурителните системи в ЕС, целящи избягване както едновременно осигуряване по две национални системи, така и липсата на осигуряване по която и да е система. Тези координационни правила изискват съгласно чл.13, ал.1 от Регламент (Е.) № 1408/1971 до 01.05.2010 г. и съгласно чл.14, ал.1 от Регламент (ЕО) № 883/2004 от 01.05.2010 г. **по отношение на това лице да се прилага законодателството само на една от тези държави-членки**, определено в съответствие с разпоредбите на Дял II от Регламент (Е.) № 1408/1971 до 01.05.2010 г. и тези на Дял II от Регламент (ЕО) № 883/2004. Следователно в процесната проверка извършващият я контролен орган е бил длъжен съгласно чл.7, ал.1 и 2, чл.9, ал.2, чл.35 и чл.36 АПК вр. чл.33 И. да събере всички необходими доказателства за фактите от хипотезата на съответната приложима разпоредба по чл.13 – чл.17 от Регламент (Е.) № 1408/1971, респ. по чл.11 – 16 от Регламент (ЕО) № 883/2004 и удостоверение относно законодателството в областта на социалната сигурност, което се прилага по отношение на притежателя (А1) по чл.19, ал.2 от Регламент (ЕО) № 987/2009. Такива действия изобщо не са предприети. От контролния орган на НОИ по чл.107, ал.2, т.1 КСО *служебно* не са събрани по реда на чл.36, ал.1 вр. ал.4 АПК доказателства относно осигурителния статус на Денка К. Д. в Германия чрез изискването им от компетентната институция на Ф. съгласно чл.76, ал.3 – 6 от Регламент (ЕО) № 883/2004 вр. чл.2 – чл.13 Регламент (ЕО) № 987/2009. Същевременно и [фирма] не е задължен да ги предостави на проверката по реда на чл.36, ал.2, изр.1 АПК. Ответникът твърди, че е процедирал надлежно, тъй като до [фирма] било пратено писмо изх. № УП-962#2/04.11.2013 г., връчено по пощата, да представи всички документи относно осигурителния статус на Денка К. Д.; осигурителят поискал удължение на срока за снабдяване с тях, но не ги представил в НОИ. Тези

твърдения са неверни. При проверката са изготвени писмо изх. № УП-962#1/04.11.2013 г. до Денка К. Д. като управител [фирма] и писмо изх. № УП-962#2/04.11.2013 г. до Д. И. Д. – Е. на [фирма], подписани от директора на ТП на НОИ-С.-град, връчени по пощата на 06.11.2013 г. Съдържанието им е еднакво – с всяко от тях от [фирма] е изискано представяне на: *“1. трудов договор и заповед за прекратяване на трудовото правоотношение на Денка К. Г.; 2. разплащателните ведомости и/или фишове за времето от м.10.2008 г. до м.03.2010 г.; 3. печат на фирмата*

”.

Това изчерпателно изброяване не включва документи относно осигурителния статус на Денка К. Д. – такива не са нито бланкетно изискани, нито конкретно за осигуряването ѝ в Германия. Изобщо, писма изх. № УП-962#1/04.11.2013 г. и изх. № УП-962#2/04.11.2013 г. на директора на ТП на НОИ-С.-град до [фирма] обективно нямат приписваното им от ответника съдържание. Ето защо, не може да се поддържа, че чрез тях контролният орган, спазвайки принципа на служебното начало, е изпълнил процесуалните си задължения да изиска необходимите за пълното изясняване на случая материали. При положение, че осигурителят не е задължен в нито един момент да представи документи за осигуряването на Денка К. Д. в Германия, нито са му дадени такива указания по чл.9, ал.4 АПК, не може да вини, че е укрил това осигуряване или е възпрепятствал проверката да го установи. Липсата на такива доказателства се дължи изключително и само на пропуски и на контролния орган по чл.107, ал.2, т.1 КСО, дублиран от решаващия орган по чл.117, ал.3 КСО, да изяснят съгласно изискванията на чл.7, ал.2 вр. чл.35 АПК и чл.9, ал.2 вр. чл.36, ал.1 АПК осигурителен статус на Денка К. Д. в Германия, служебно изисквайки необходимите данни пряко от компетентната институция на Ф. по реда на чл.76, ал.3 – 4 от Регламент (ЕО) № 883/2004 вр. чл.2, ал.2 и чл.3 от Регламент (ЕО) № 987/2009. Вън от това доказателствената съвкупност не е попълнена и с удостоверение (А1) относно законодателството в областта на социалната

сигурност, което се прилага по отношение на притежателя му, по чл.19 от Регламент (ЕО) № 987/2009 - такова не е издавано за Денка К. Д.–В. ЕГН [ЕГН], видно от писмо изх. № 24-05-654 от 15.10.2014 г. на ТД на НАП–С..

Трето, тези доказателствени пропуски са кумулирани с липса на задължителната по чл.7, ал.2 вр. чл.35 АПК преценка на въпроса за приложимото за Денка К. Д. законодателство, определено съгласно чл.13 – чл.17 от Регламент (Е.) № 1408/1971 до 01.05.2010 г., респ. по чл.11 – 16 от Регламент (ЕО) № 883/2004 след 01.05.2010 г. При съществуващата в случая колизия между осигурителните системи на две държави-членки, тя е следвало да се преодолее по тези координационни правила, така че това лице да е субект на законодателството само на една държава-членка. Или, *преди* да решат, че задължителното обществено осигуряване на Денка К. Д. следва да е по чл.4, ал.1, т.7 КСО, а не по чл.4, ал.1, т.1 КСО и да предпишат корекция на декларирането му по чл.5, ал.4, т.1 КСО, органите на НОИ като компетентна национална институция е следвало да решат по представено им валидно удостоверение за приложимо законодателство по чл.19 от Регламент (ЕО) № 987/2009, дали за това лице е приложим по смисъла на чл.13, ал.1, изр.1 от Регламент (Е.) № 1408/1971 до 01.05.2010г., респ. по чл.11, ал.1, изр.1 от Регламент (ЕО) № 883/2004 след 01.05.2010 г. германския Социален кодекс или българският Кодекс за социално осигуряване. Нито контролният орган по чл.107, ал.2, т.1 КСО, нито решаващият орган по чл.117, ал.3 КСО по какъвто и да е начин са преценили кое е приложимото в случая по координационните правила социално законодателство на тези две държави – членки, нито са обосновали приложимостта му в актовете си. Вместо това директно са се произнесли по българския КСО за лице от персоналния обхват по чл.2, ал.1 от Регламент (Е.) № 1408/1971, респективно по чл.2, ал.1 от Регламент (ЕО) № 883/2004, **съкращавайки така изцяло задължителната фаза по определяне на приложимото законодателство** по Дял II от Регламент (Е.) № 1408/1971, респ. Регламент (ЕО) № 883/2004. Основателно е в тази връзка е оплакването,

че решаващия орган не е се произнесъл по този въпрос, въпреки че същият е изрично релевиран в подадената до него жалба вх. № УП-962#7/20.12.2013 г. Четвърто, в хода на процесната проверка в изпълнение на писма изх. № УП-962#1/04.11.2013 г. и писмо изх. № УП-962#2/04.11.2013 г. на директора на ТП на НОИ-С.-град е представен трудов договор от 07.10.2008 г., сключен в писмена форма между [фирма] – С. като работодател и Денка К. Д. като служител, прекратен на основание чл.325, ал.1, т.1 КТ със Заповед № 2/01.06.2010 г., считано от 01.06.2010 г. Установено е също, че от [фирма] са подадени до ТД на НАП–С. уведомления по чл.62, ал.3 КТ за сключването и прекратяването му. Щом контролният орган по Заповед № П-4504/31.10.2013 г. е счел, че този трудов договор е недействителен, защото противоречи на закона или го заобикаля, длъжен е бил незабавно да сезира Софийския районен съд съгласно чл.74, ал.3 КТ, за да се произнесе по (не)действителността му в исково производство по реда на глава Х. КТ. Междувременно, проверката по Заповед № П-4504/31.10.2013 г. е следвало да се спре на основание чл.27, ал.2, т.3 АПК вр. чл.38, ал.1, т.2 И. до приключване на трудовото дело. И е така, защото чл.74, ал.4 КТ императивно забранява всяко позоваване на недействителността на трудовия договор *преди* обявяването ѝ с влязло в сила съдебно решение. Противно на това, в случая органите на НОИ са се произнесли инцидентно по тази недействителност, недопустимо изземвайки изключителната правораздавателна компетентност на гражданския съд да реши този преюдициален въпрос от значение за реда за осигуряване на Денка К. Д. по чл.4, ал.1, т.1 КСО или чл.4, ал.1, т.7 КСО, а оттам за (не)редовността на декларираните по чл.5, ал.4, т.1 КСО от осигурителя данни за вида ѝ като осигурено лице, осигурителния ѝ стаж и доход през проверявания период. Тези процесуални нарушения и поотделно взети, и поради тяхната кумулация в едно административно производство са съществени и влекат процесуална незаконосъобразност на Решение № РО-19/10.01.2014 г. на директора на ТП на НОИ–С.-град и потвърдените от него Задължителни предписания изх. №

УП-962#5/12.12.2013 г.

Процесната принудителната административна мярка по чл.108, ал.1, т.3 КСО е приложена и в противоречие с материалния закон.

Спори се по това дали Денка К. Д. като управител на [фирма] през периода 07.10.2008 г. – 31.05.2010 г. е задължително осигурено лице като *нает по трудов договор служител* по чл.4, ал.1, т.1 КСО (ред. – доп., ДВ, бр.119 от 2002 г., изм., бр.68 от 2006 г., и доп., бр.99 от 2009 г.) или като *изпълнител по договор за управление и контрол* чл.4, ал.1, т.7 КСО (предишна т.6 – ДВ, бр.74 от 2006 г., доп., бр.105 от 2006 г.). От това зависи има допуснато от този осигурител нарушение на осигурителното законодателството при декларираните по чл.5, ал.4, т.1 КСО данните за вида на осигуряването на тона лице, осигурителния му стаж и/или осигурителен доход, което да се отстранява по чл.108, ал.1, т.3 КСО.

Осигурено лице според дефиницията по § 1, т.3, изр.1 от ДР на КСО е *физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл.4 и чл.4а, ал.1 КСО и за което са внесени или са дължими осигурителни вноски*. Кръгът на осигурените лица не е общ и единен, а диференциран според източника на задължението за осигуряването им, характера на упражняваната от тях трудова дейност и предвидения обем на осигурителната им закрила. Лицата, подлежащи на задължително ДОО за всички осигурени социални рискове са изрично и изчерпателно определени в чл.4, ал.1, т.1, изр.1, т.2–5, пр.1, т.7, т.8–10 КСО. Независимо от разликите в тези категории, обединяващото е, че всички включени в тях лица получават средства за издръжка срещу полаган личен труд за другиго. Изборът между тези *алтернативни правни форми за полагане на труд* е доброволен и веднъж направен от лицето предопределя приложимия за него нормативен режим на *задължително* обществено осигуряване. Или, качеството “*осигурено лице*” е *вторично* понеже предполага друго предхождащо го, *първично* качество по

чл.4 и чл.4а, ал.1 КСО. И е така защото *осигурителното правоотношение* е винаги *акцесорно* на *основното правоотношение по полагане на труд*, заради което възниква и вместо което се развива при настъпил осигурен социален риск. Какъв да е видът на това основно правоотношение, по което ще работи, за да получава доходи и какви ще са параметрите му, **решава осигуреното лице**. Този негов избор е автономен и веднъж направен следва да се зачете от осигурителната администрация, която не е овластена да го изменя, анулира или пренебрегва.

Първо, на 07.10.2008 г. е сключен трудов договор на основание чл.67 и чл.70 КТ, с който [фирма] със седалище и адрес на управление – [населено място],[жк], [жилищен адрес] ЕИК[ЕИК], представлявано от едноличния собственик на капитала Д. И. Д. ЕГН [ЕГН] като *работодател* е възложил на Денка К. Д. ЕГН[ЕИК] от [населено място],[жк][жилищен адрес]0, като *служител* е приела да изпълнява в нова дружество с място на работа – [населено място] длъжността “управител” (НКПД–13135002), при непълен работен ден - 4 часа, на 5-дневна работна седмица, с основно трудово възнаграждение – 300 лв., допълнително трудово възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит на длъжността – по 0.6% за всяка пълна година, основен платен годишен отпуск в размер на 20 работни дни – т.1. Служителят се е задължил да постъпи на работа след получаване на уведомление по чл.62 КТ, заверено от ТД на НАП-С. на 15.10.2008 г. – т.2. Съгласно чл.71, ал.2 КТ трудовият договор се смята за окончателно сключен, ако не се прекрати от работодателя до изтичане на 6-месечния срок на изпитване - т.3. Определен е 30-дневен срок на предизвестие за прекратяването му – т.4. Служителят се е задължил да не разгласява служебна информация, както и да не извършва конкурентна дейност – т.5. За неуредените въпроси се прилагат разпоредбите на КТ, нормативните актове по прилагането му, връчената длъжностна характеристика и дадените устни и писмени

разпореждания от работодателя, с които служителят се е запознал по надлежния ред - т.6. Трудовият договор е двустранно подписан от сключилите го страни; подпечатан с печата на [фирма] ЕИК[ЕИК]. Същият е представен в два идентични копия и в административното производство, и по делото, без истинността им да е оспорена по реда на чл.193, ал.1 ГПК вр. чл.144 АПК вр. чл.118, ал.3 КСО от ответника досежно автентичността на положените по този частен диспозитивен документ подписи. Няма зачерквания, изтривания, добавки или външни недостатъци по чл.178, ал.2 ГПК вр. чл.144 АПК в чл.118, ал.3 КСО, изключващи доказателствената му сила. Следователно той е подлежал на зачитане като писмено доказателство в административно производство съгласно чл.36, ал.2, изр.1 вр. чл.40, ал.1 АПК и по делото съгласно чл.171, ал.1, изр.1 АПК вр. чл.118, ал.3 КСО, без да има твърдяно и/или потвърдено основание да не се признае тази му доказателствена сила.

Второ, този трудов договор е изрично озаглавен с това му *нормативно наименование* по глава пета, раздел I КТ. Сключилите го *страни* за означени в самия него като *работодател* и *служител* съгласно чл.61, ал.1 КТ. Има писмената *форма* за валидност по чл.62, ал.1 КТ. Съдържанието му включва *задължителните реквизити* по чл.66, ал.1, т.1–8 КТ и факултативни условия по чл.66, ал.2 КТ. Предвиденото с него *място на работа* съвпада със седалището на [фирма] в [населено място] съгласно чл.66, ал.3, пр.1 КТ. Наименованието на длъжността съгласно чл.66, ал.4 КТ е определена по Националната класификацията на професиите и длъжностите, утвърдена със Заповеди № 742/17.12.2005 г., № 884/07.11.2006 г. и № 969/29.12.2007 г. на министъра на труда и социалната политика, като управител с код по НПКД – 13135002 (*управител, строителство*). Трудовият договор е сключен с *времетраене* за неопределено време съгласно чл.67, ал.1, т.1 вр. ал.2 КТ. Уговорен е 6-месечен срок за изпитване по чл.70, ал.1 КТ в полза на работодателя съгласно чл.70, ал.2, изр.1 КТ. Същият е запознал служителя със задълженията, които произтичат от длъжността и характера на работата му

съгласно чл.62, ал.6 КТ, връчвайки му на 07.10.2008 г. срещу подпис длъжностна характеристика. За сключването на този трудов договор от [фирма] е подадено уведомление № 30390081575618/08.10.2008 г. по чл.62, ал.3 КТ в законовия 3-дневен срок след сключването му на 07.10.2008 г., което е прието от ТД на НАП-С. и е отразено в Регистъра на трудовите договори. *Началото* на изпълнението на този трудов договор е започнало с постъпването на Денка К. Д. на работа в [фирма] съгласно чл.63, ал.1 и 3 КТ, считано от 15.10.2008 г. Положеният от нея труд като “*управител*” на [фирма] е отчетен съгласно чл.142, ал.1 КТ в брой отработени дни при непълно работно време по чл.138, ал.1 КТ (4-часов работен ден), както следва за м.10.2008 г. - 13 раб. дни; м.11.2008 г. – 20 раб. дни; м.02.2009г. - 11 раб. дни; м.03.2009 г. - 21 раб. дни; за м.04.2009 г. - 21 раб. дни; м.05.2009 г. - 19 раб. дни; м.06.2009г. - 19 раб. дни; м.07.2009 г. - 23 раб. дни; м.08.2009 г. - 21 раб. дни; м.09.2009 г. - 21 раб. дни; м.10.2009 г. - 22 раб. дни; м.11.2009 г. - 21 раб. дни; м.12.2009 г. - 21 раб. дни; м.02.2010 г. - 10 раб. дни; м.03.2009 г. - 22 раб. дни. Този положен труд, отчетен помесечно в отработени дни, се установява по разплащателните ведомости на [фирма], ведно с начислените съгласно чл.128, т.2 КТ за така извършената работа от служителя трудови възнаграждения. По ведомостите са отразени дните ползван неплатен отпуск по чл.160 КТ през м.12.2008 г. – 20 дни, м.01.2009 г. – 21 дни, м.02.2009 г. – 9 дни м.01.2010 г. – 21 дни, м.02.2010 г.–10 дни, м.04.2010 г. – 20 дни, м.05.2010 г. – 20 дни. Тоест с разплащателните ведомости на дружеството, приети неоспорени по чл.193, ал.1 ГПК вр. чл.144 АПК вр. чл.118, ал.3 КСО, се установява изпълнение от страните по трудовия договор от 07.10.2008 г. на основните им задължения по предоставянето на работната сила по чл.124 КТ. Без изменение по чл.119 КТ, това трудово правоотношение е прекратено на основание чл.325, т.1 КТ по взаимно съгласие, считано 01.06.2010 г. За това му прекратяване в 10-дневния срок по чл.62, ал.3 КТ, от [фирма] е подадено уведомление вх.№ 303901003537672/05.06.2010 г. до ТД на НАП - С.. Всички тези данни, съвкупно преценени, сочат, че от

07.10.2008 г. до 01.06.2010 г. между [фирма] и Денка К. Д. е съществувало отношение по *предоставяне на работна сила*, уредено от страните като трудово правоотношение съгласно чл.1, ал.2 КТ. То е такова и по *основанието* за възникването му – трудов договор, и предвид *специфичното свое съдържание* – извършването на определена по характер работа чрез изпълнението на конкретна длъжност, изразяваща се в система от функции, задачи и задължения, утвърдени с длъжностна характеристика, срещу заплащане на трудово възнаграждение, при постоянно място на работа и фиксирано работно време, с полагаем се платен годишен отпуск и др. Щом то има за предмет **предоставянето на работна сила**, единствено допустимата юридическа форма съгласно чл.1, ал.2 КТ е тази на трудово правоотношение. Определящ е специфичният характер на престацията, с който страните са се съобразили. Като продължителност на работното време, наемането на работа е за пълен месец при 4-часов работен ден, на 5-дневна работна седмица, което е повече и от 5 работни дни, и от 40 часа седмично през календарен месец съгласно чл.4, ал.1, т.1 КСО (ред. – доп., ДВ, бр.119 от 2002 г., изм., бр.68 от 2006 г., доп., бр.99 от 2009 г., изм., бр.49 от 2009 г.). Трето, при положение, че е налице писмен подписан и официално регистриран трудов договор между ЗАМ–МЕТАЛНИ КОНСТРУКЦИИ” Е. като работодател и Денка К. Д. като служител, сключен на 07.10.2008 г. и прекратен на 01.06.2010 г. по който фактически е упражнявана трудова дейност, започнала съгласно чл.10, ал.1 КСО от 15.10.2008 г. и продължила до 01.06.2010 г., вкл. съгласно § 1, ал.1, т.3, изр.2 от ДР на КСО през периодите по чл.9, ал.2, т.3 КСО на ползван неплатен отпуск до 30 работни дни през всяка от календарните 2008 г., 2009 г. и 2010 г., извършеното на това основание осигуряване по чл.4, ал.1, т.1 КСО би било неправомерно, а декларираните за него данни по чл.5, ал.4, т.1 КСО биха били нередовни и подлежащи на заличаване по чл.108, ал.1, т.3 КСО, **ако този трудов договор е недействителен съгласно чл.74, ал.1 КТ и при сключването му служителят е действал недобросъвестно съгласно чл.75,**

ал.1 КТ. Тези предпоставки не се налице. В Констативен протокол № 01/12.12.2013 г., Задължителни предписания изх. № УП-962#5/12.12.2013 г. и Решение № РО-19/10.01.2014г. нито поотделно, нито заедно взети очертават конкретни основания за недействителност на трудовия договор от 07.10.2008 г. поради противоречието му със закона по чл.74, ал.1 пр.1 КТ, противоречие с К. по чл.74, ал.1, пр.2 КТ или заобикалянето им по чл.74, ал.1 пр.3 КТ. Ако контролният орган по чл.107, ал.2, т.1 КСО е счел този трудов договор за недействителен, без да формулира в документите от проверката основанията по чл.74, ал.1 КТ, то и тогава съгласно чл.74, ал.3 КТ е бил длъжен незабавно да сезира гражданския съд, за да се произнесе по (не)действителността на трудовия договор в исково производство по реда на глава X. КТ съгласно чл.74, ал.2, изр.1 КТ. В случая това не е сторено - органите на осигурителната администрация не са сезирали Софийския районен съд съгласно чл.74, ал.3 КТ, не е образувано исковото производство по чл.74, ал.2, изр.1 вр. чл.357 и сл. КТ, нито е обявена недействителността на трудовия договор от 07.10.2008 г. с влязло в сила съдебно решение по чл.74, ал.5 КТ. А понеже не е оборена презумпцията по чл.8, ал.2 КТ за добросъвестност на сключилия го служител, отношенията между страните по този трудов договор съгласно чл.75, ал.1 КТ до момента на обявяване на недействителността подлежат на уреждане като при действителен трудов договор, вкл. относно осигурителните му последици по чл.129 КТ вр. чл.4, ал.1, т.1 КСО. Ето защо, ако хипотетично се приеме, че трудовият договор от 07.10.2008 г. противоречи на конкретна императивна разпоредба от правния режим за възлагане управлението на О./Е. или я заобикаля, **компетентен да обяви тази недействителност по чл.74, ал.1 КТ е само гражданският съд**, а редът за това е исковия ред за разглеждане на трудови спорове по глава X. от КТ. Единственото изключение по чл.74, ал.2, изр.1 КТ е за обявяването на недействителността на трудов договор поради приемане на работа на работник или служител, ненавършил допустимата по този кодекс минимална възраст от инспекцията по труда. Следователно, ако

контролният орган на НОИ, определен със Заповед № П-4504/31.10.2013 г., в хода на възложената му проверка е констатирал основания по чл.74, ал.1 КТ за недействителност на трудовия договор от 07.10.2008 г., въз основа на който е осигурявана по чл.4, ал.1, т.1 КСО Денка К. И. като управител на [фирма], трябвало е незабавно да сезира Софийския районен съд да се произнесе по нея съгласно чл.72, ал.3 КТ, без да е бил оправомощен сам да констатира или прогласява. Обратното, приемайки в КП № 01/12.12.2013 г. (изх. № 4701/18.12.2013 г.), че този трудов договор от 07.10.2008 г. е лишен от правно действие и е юридически негодно основание за осигуряване по чл.4, ал.1, т.1 КСО, контролният орган по чл.107, ал.2, т.1 КСО в едностранно административно производство, инцидентно го е обявил за недействителен, недопустимо изземвайки правораздавателните функции на гражданския съд по чл.74, ал.2, изр.1 вр. ал.5 вр. чл.357 КТ. В допълнение, контролният орган по чл.107, ал.2, т.1 КСО е приложил тази констатирана по административен ред недействителност на трудовия договор **ретроактивно** за периода 01.10.2008 г. – 31.05.2010 г. в нарушение на чл.75, ал.2 КТ. Без оборена презумпцията по чл.8, ал.2 КТ за

добросъвестност на служителя при сключване на този трудов договор, отношенията между сключилите го страни до момента на това ѝ обявяване по силата на чл.75, ал.2 КТ е следвало да се уредят като при **действителен трудов договор**. Съответно за същия минал период е валидно и акцесорно му осигурително правоотношение по чл.4, ал.1, т.1 КСО. Четвърто, правомощията на контролните органи по чл.107, ал.2, т.1 КСО да преценяват характера на договорите с оглед определянето на режима на осигуряване по чл.4, ал.1 - 3 КСО са *превратно упражнени*. Трудовият договор от 07.10.2008 г. между “ЗАМ – МЕТАЛНИ КОНСТРУКЦИИ” като работодател и Денка К. И. като служител въпреки сключването му и действието през проверявания период е *фактически пренебрегнат* и при проверката по чл.107 вр. чл.108, ал.1, т.1 КСО,

и при административното обжалване по чл.117, ал.3 КСО, като че ли е юридически несъществуващ, без изрично определени основания за цялостна негова недействителност по чл.74, ал.1 КТ и без тя да е прогласена съгласно чл.74, ал.2, изр.2 вр. ал.5 вр. чл.74, ал.5 КТ от гражданския съд с влязло в сила решение в исково производство. Това произнасяне на органите на НОИ не е може да се обясни с *тълкуване* по чл.20 ЗЗД на трудовия договор от 07.10.2008 г. - с оглед наименованието му, формата, правните основания чл.67 и чл.70 КТ, качествата на сключилите го страни – работодател и служител по чл.61, ал.1 КТ, предмета му по чл.1, ал.2 КТ, отделните клаузи по чл.66, ал.1 КТ не позволяват друга квалификация освен тази на **трудов договор**. Отделно, при тълкуването му съгласно чл.20, изр.1 *in fine* ЗЗД следва да се отчете пълното му съответствие с обичайно ползваните в практиката образци за трудов договор от този вид. Ето защо, тезата по Решение № РО-19/10.01.2014г., че този трудов договор *по същество не бил такъв, а договор за възлагане на управление и контрол* е извършаване на съдържанието му и недопустима служебна негова преквалификация, а не тълкуване по чл.20 ЗЗД. Не на последно място, при положение, че еднозначно писмено изразената от страните обща воля е да бъдат юридически обвързани от трудов договор, който е официално регистриран като такъв по чл.62, ал.3 КТ, изпълняван е в продължение на 20 месеца съгласно чл.124 и сл. КТ и е прекратен по чл.325, ал.1, т.1 КТ, третирането му от органите на НОИ като “*договор за възлагане на управление и контрол*” е лишено и от фактическо, и от правно основание. Така направеният от осигуреното лице избор на вида на основното правоотношение, по което да полага труд и да се осигурява, вместо да бъде зачетен е служебно подменен от органите на НОИ. Задължителността на общественото осигуряване по чл.4, ал.1 КСО не значи задължителност и на избора на правната и/или организационна форма на полагане на труд, който е изцяло доброволен и зависи само от волята на осигуреното лице.

Не се възприемат от съда изложените в Решение № РО-19/10.01.2014 г. мотиви за извършената от осигурителната администрация преквалификация на осигуряването на Денка К. Д. от 01.10.2008 г. до 01.06.2010 г. по чл.4, ал.1, т.1 КСО в такова по чл.4, ал.1, т.7 КСО. Първо, *управлението* на дружество с ограничена отговорност обхваща органите му по чл.135, ал.1, т.1 – 2 ТЗ и действията, които те могат или извършват за това юридическо лице. Като *управление* се означават *вътрешни* отношения, които възникват между лицата от персоналният състав на органите и дружеството, които са различни от *външните* отношения по *представителство* на дружеството пред третите лица. Управителят е задължителен едноличен орган на О./Е. - чл.135, ал.1, т.2 ТЗ, който може да не е съдружник – чл.135, ал.2 ТЗ; избира се и се освобождава от Общото събрание на съдружниците на О. – чл.137, ал.1, т.5 ТЗ или по решение на едноличния собственик на капитала на Е. – чл.147, ал.2 ТЗ. В търговския регистър се вписва *името на управителя* въз основа на представено нотариално заверено съгласие с образец на подпис – чл.141, ал.3 ТЗ. Вписването на избора на управителя има конститутивно действие, както и това на освобождаването му – чл.141, ал.4 ТЗ. Компетенциите на управителя като орган на О./Е. са нормативно предвидени в две основни групи. *Първата* група са тези по *управление* на дружеството чрез организиране и ръководство на дейността съобразно закона и решенията на Общото събрание - чл.141, ал.1 ТЗ и се упражняват във *вътрешните* отношения между съдружниците – лицата от състава на органите му – персонала. *Втората* група правомощия са по *представителството* на дружеството във *външните* отношения с *третите лица* – чл.141, ал.2, изр.1 ТЗ. Тази представителна власт на управителя е законова – защото източникът, предметът и обемът ѝ са нормативно определени; обхваща цялата дейност на дружеството, допустими са само нейни ограничения при избор на няколко управители, действащи съвместно – чл.141, ал.2, изр.1 и 2 ТЗ. Понеже управителят е единственият представителен орган на О./Е., съгласно чл.146, ал.6 ТЗ неговото *овластяване и заличаването му имат*

действие по отношение на третите добросъвестни лице след вписването им. Следователно тази съвкупност от правни действия: а) *избирането* на управителя на О. с решение на Общото събрание по чл.137, ал.1, т.5 ТЗ, съответстващо на *определянето* му от едноличния собственик на капитала на Е. по чл.147, ал.1, изр.1 вр. ал.2 ТЗ; б) нотариално завереното *съгласие* на лицето по чл.141, ал.3 ТЗ и в) *вписването* на името му в търговския регистър – чл.141, ал.4 вр. ал.6 ТЗ са елементи от фактическия състав по конституирането му като на **орган на дружеството, овластен по закон да го представлява**. Така се формира органното представителство на юридическо лице, оригинално и законово като начин на волеобразуване и волеизявяване. В това негово качество на органен представител, управителят на О./Е. осъществява дадената му от закона компетентност, в т.ч. като упражнява представителни функции във външните отношения с трети лица. Външно изразената от него воля и/или извършени от него действия са такива на дружеството. Следователно с вписването на Денка К. Д. в търговския регистър като управител на [фирма] на 22.08.2008 г. е завършен фактическият състав по конституирането ѝ като **орган по чл.135, ал.1, т.2 ТЗ-законен представител по чл.141, ал.2, изр.1 ТЗ на това дружество**. Определянето ѝ за управител по реда на чл.147, ал.1, изр.1 ТЗ от едноличния собственик на капитал на [фирма], вписан в търговския регистър по реда на чл.141, ал.4 вр. ал.6 ТЗ, е **корпоративен акт за учредяване на органното представителство на това дружество, който сам по себе си не е основание за упражняването на трудова дейност** по смисъла на § 1, т.3, изр.1 от ДР на КСО, нито е изискуемото се от чл.10, ал.1 КСО нейно осъществяване. Ето защо, неиздържана е застъпената в Решение № РО-19/10.01.2014 г. теза, че Денка К. Д. подлежи на осигуряване по чл.4, ал.1, т.7 КСО само и единствено за това, че на 22.08.2010 г. била вписана в търговския регистър за управител на [фирма]. Само по себе си от вписването като управител на О./Е. не възниква качеството осигурено лице по чл.4, ал.1, т.7 КСО. **Вписването по чл.141, ал.1 вр. ал.7 ТЗ е без конститутивен ефект**

за осигуряването по чл.4, ал.1, т.7 КСО и такова не го обуславя (решение № 885 от 17.01.2012 г. по адм. д. № 8667/2011 г. на ВАС, VI отд.; решение № 8547 от 14.06.2012 г. по адм. д. № 3980/2012 г. на ВАС, VI отд.; решение № 13226 от 11.10.2013 г. по адм. д. №[ЕИК] г. на ВАС, VI отд. и др.). В този смисъл е и писмо изх. № 24-00-7 от 25.02.2010 г. на НАП относно дължимите задължителни вноски за ДОО върху неначислени възнаграждения за лицата, упражняващи трудова дейност по чл.4, ал.1, т.7 КСО, според което за тяхното осигуряване е без значение дали договорът им за управление и контрол е вписан/обявен или не в търговския регистър. Второ, съгласно чл.141, ал.7, изр.1 ТЗ *отношенията между дружеството и управителя се уреждат с договор за възлагане на управлението*, който съгласно чл.141, ал.7, изр.2 ТЗ се сключва в писмена форма чрез лице, оправомощено от общото събрание на съдружниците или от едноличния собственик. Сключването му, обаче, не е задължително, поради което и прекратяването му не води *per se* до промяна (загуба) на правното положение на управител. Понеже *съществените му елементи* са определени със закона и с решението на Общото събрание на съдружниците по чл.137, ал.1, т.5 ТЗ, респ. акта на едноличния собственик на капитала по чл.147, ал.1, изр.1 ТЗ за избиране на управител, договорът чл.141, ал.7 ТЗ е предназначен *да ги конкретизира*, като подробно уреди насрещните права и задължения на дружеството и управителя във връзка с управлението му. Същевременно, чл.141, ал.7 ТЗ само бланкетно предвижда вътрешните им отношения да се уредят с писмен договор, но не регламентира по никакъв начин съдържанието му, нито поставя ограничения, забрани или изисквания във връзка с вида му и/или конкретните му клаузи. При тази бланкетност на чл.141, ал.7 ТЗ, страните имат признатата им от чл.9 ЗЗД свобода сами, според особеностите на търговското предприятие и неговото управление, да определят цялостното съдържание на този им договор, вкл. сключвайки като трудов. В съответствие с това, според писмо изх. № 26-184/19.04.2010 г. на Министерството на труда и социалната политика няма пречка с лице, което е съдружник в О., а

по-аргумент на по-силното основание и с лице, което не е съдружник в О. или едноличен собственик на капитала на Е., да бъде сключен трудов договор за извършаваната дейност като управител, за който да се прилагат всички разпоредби на трудовото законодателство. Трето, без нормативна опора е развитата в Решение № РО-19/10.01.2014 г. от ответния орган теза, че като правно регламентирано условие по ЗТР, целта на вписването на управителите на дружествата с ограничена отговорност била да гарантира на третите лица и сигурност и достоверност относно фактите на възникването, съществуването и прекратяването на договорите за управление и контрол. Съгласно чл.4 ЗТР в търговския регистър се вписва търговското дружество като вид търговец по чл.1, ал.2, т.1 ТЗ и свързаните с него обстоятелства, *за което е предвидено със закон, че подлежат на вписване*, а съгласно чл.5 ТЗ се обявяват отнасящите за него *актове, за които е предвидено със закон, че подлежат на обявяване*. Вписването на други обстоятелства и обявяването на други актове е нищожно – чл.597, изречение последно ГПК. Съгласно чл.119, ал.2 ТЗ за дружествата с ограничена отговорност в търговския регистър се вписват данните по чл.119, ал.1, т.1, 2, 3 и 4 ТЗ (само размерът на капитала) и тези по т.6 на чл.115 ТЗ, които се обявяват; приетият годишен финансов отчет се представя съгласно чл.146, ал.4 ТЗ. Това изчерпателно изброяване на обстоятелствата/актовете за О./Е. **не включва договора за управление и контрол** на О./Е., без което същият не подлежи на вписване по чл.4 ЗТР в търговския регистър, нито на обявяване по чл.5 ЗТР, тъй като не е предвидено изрично със закон. В този смисъл е и практиката на Агенцията по вписванията. При положение, че вписването на договора по чл.141, ал.7 ТЗ е недопустимо, а ако се извърши няма да има действие - чл.597, изречение последно от ГПК, то няма никаква нормативно заложена цел, в т.ч. тази да гарантира сигурност и достоверност за възникването, съществуването и прекратяването му. Друг извод не следва от чл.10, ал.2 ЗТР, *според който невписаните обстоятелства се смятат несъществуващи за третите добросъвестни лица* – тази фикция важи само за

обстоятелства, които *подлежат на вписване*, а договорът по чл.141, ал.7 ТЗ не е сред тях. Между (не)съществуването и (не)вписването му няма никаква връзка – този договор не може да се смята съществуващ, защото е вписан, без да е сключен, нито обратното да се фингира като несъществуващ, бъдейки сключен, но невписан. Ще следва да се напомни, че в търговския регистър се вписват *името на управителя и овластяването му с представителна власт* - чл.119, ал.2 вр. ал.1, т.2 и чл.141, ал.3 и 6 ТЗ, не и договора по чл.141, ал.7 ТЗ. Освен че това е така по принцип, в случая по партидата на [фирма] в търговския регистър не *е вписан, нито е обявен в който и да е момент какъвто и да е договор за възлагане на управлението*. Ето защо, не може да се възприеме тезата по Решение № РО-19/10.01.2014 г., че НОИ като “*трето добросъвестно лице*”, защитено от разпоредбите на ЗТР и ТЗ, е трябвало да *преквалифицира* извършеното и декларирано от “ЗАМ–МЕТАЛНИ КОНСТРУКЦИИ” Е. осигуряване на Денка К. Д. по чл.4, ал.1, т.1 КСО в такова по чл.4, ал.1, т.7 КСО, зачитайки по чл.10, ал.1 ЗТР като съществуващ вписания в търговския регистър договор за възлагане на управлението. Защото формално-юридически не подлежи на вписване по чл.4 ЗТР, а и фактически не е вписан в този конкретен случай. П., противно на изложеното в Решение № РО-19/10.01.2014 г. вписването на Денка К. Д. като *управител* на [фирма] на 22.08.2012 г. не я поставя автоматично в персоналния обхват на чл.4, ал.1, т.7 КСО (предишна т.6 – ДВ, бр.74 от 2006 г., доп., бр.105 от 2006г.), тъй като по редакцията му, в сила от 01.01.2007 г. до 31.12.2012 г., на осигуряване за всички осигурени социални рискове подлежат *изпълнителите по договори за управление и контрол на търговски дружества*. Както се аргументира по-горе, качеството - *управител* като дружествен орган по чл.135, ал.1, т.2 ТЗ се придобива от *корпоративния акт* по определянето му от Общото събрание на съдружниците на О. по чл.137, ал.1, т.5 ТЗ или от едноличния собственик на капитала на Е. по чл.147, ал.1, изр.1 ТЗ ведно с вписването му в търговския регистър по чл.141, ал.3 вр. ал.6

ТЗ, *не по силата на договора* по чл.141, ал.7 ТЗ. Шесто

, в случая в процеса на учредяването на [фирма] на 30.07.2008 г. между дружеството, представлявано от едноличния собственик на капитала, е подписан договор за възлагане на управлението му с Денка К. Д.. На 22.08.2010 г. [фирма] е било вписано в търговския регистър, когато и дружеството се смята възникнало съгласно чл.67, изр.1 ТЗ. Започнало е да осъществява стопанска дейност на 01.10.2008 г. Скоро след това 07.10.2008 г. е подписан трудов договор по чл.67 и чл.70 КТ, с който [фирма] като работодател е възложил на Денка К. Д. като е служител е приела да изпълнява длъжността “управител”. Именно по него тя е работила, считано от 15.10.2008 г., когато е постъпила на работа, до 01.06.2010 г., когато трудовото ѝ правоотношение е прекратено. От същата дата – 01.06.2010 г. е прекратена дейността на [фирма]. Трудът, положен през този период от Денка К. Д., е отчитан съгласно чл.142, ал.1 КТ в обработени дни, при 4-часов работен ден, отразени по ведомостите на това дружество с начисляване по чл.128, т.1 КТ на заработените трудови възнаграждения, при прекъсвания в някои месеци с периоди по чл.9, ал.2, т.3 КСО на ползван неплатен отпуск по чл.160, ал.1 КТ. Тази хронология показва, че страните са сключили договора за възлагане на управление на 30.07.2008 г. *заради* още предстоящата регистрация [фирма], като поетите с него права и задължения *ex lege* са преминали върху вписаното на 22.08.2008 г. и така възникнало по чл.67 ТЗ дружество съгласно чл.69, ал.2 ТЗ. Този договор за възлагане и управление от 30.07.2008 г., **не е изпълняван** – липсват доказателства, че по него са били извършвани действия, включени в предмета му. Основателно е оплакването по жалбата, че при проверката на НОИ не е констатирано от 01.10.2008 г. до 01.01.2010 г. Денка К. Д. да е *получила* от [фирма] суми, платени като нейни *възнаграждения* по чл.6 от договора за възлагане на управлението от 30.07.2008 г., нито такива да са ѝ *начислени* и *неизплатени*. Този формално съществуващ договор за възлагане на

управлението от 30.07.2008 г. е новиран по чл.107 ЗЗД чрез замяната му с по-късно сключеният между същите страни трудов договор от 07.10.2008 г., с който те са преуредили отношенията си. В съответствие с това единствено и само трудовият договор от 07.10.2008 г. е реално изпълняван до прекратяването му на 01.06.2010 г., като положеният по него труд е отчетен чрез отработени дни при непълно работно време от 4 часа дневно с *начисляване* на заработените за него брутни трудови възнаграждения от 15.10.2008г. до 01.01.2010 г. съгласно чл.6, ал.3 КСО (ред. - изм., ДВ, бр.119 от 2002 г., доп., бр.105 от 2006 г.), а от 01.01.2010 г. до 01.06.2010 г. съгласно чл.6, ал.3 КСО (ред. - изм., ДВ, бр.119 от 2002 г., доп., бр.105 от 2006 г., изм., бр.99 от 2009 г.). Качеството на *“осигурено лице”* съгласно § 1, т.3, изр.1 от ДР на КСО предполага *започнала и непрекратена* съгласно чл.10, ал.1 КСО трудова дейност по чл.4 и чл.4а, ал.1 КСО, за която се дължат или са внесени осигурителни вноски. В случая Денка К. Д. е работила като служител на [фирма] по трудовия договор от 07.10.2008 г. при внесени осигурителни вноски, поради което съгласно чл.10, ал.1 КСО осигуряването ѝ е възникнало като такова по чл.4, ал.1, т.1 КСО на 15.10.2008 г., когато е започнала работа, и без да е прекъсвано в периодите на ползван неплатен отпуск по чл.9, ал.2, т.3 КСО вр. чл.160, ал.1 КТ, зачитани за осигурителен стаж, съгласно § 1, т.3, изр.2 от ДР на КСО е прекратено, считано от 01.06.2010 г. Обратно, **по договора за възлагане на управлението на [фирма] от 30.07.2008 г., Денка К. Д. реално не е упражнявала трудова дейност**, което съгласно чл.10, ал.1 вр. § 1, т.3, изр.1 от ДР на КСО изключва осигуряването ѝ по чл.4, ал.1, т.7 КСО (предишна т.6 – ДВ, бр.74 от 2006 г., доп., бр.105 от 2006 г.). Корпоративното ѝ качество - управител на дружество, придобито с вписването ѝ в търговския регистър на 22.08.2008 г., без да има действително осъществена дейност на основание договора по чл.141, ал.7 ТЗ от 30.07.2008 г. съгласно чл.10, ал.1 вр. § 1, т.3, изр.1 от ДР на КСО не е достатъчно да обуслови нейно осигуряване по чл.4, ал.1, т.7 КСО (предишна т.6 – ДВ, бр.74 от 2006 г., доп., бр.105 от 2006 г.). Седмо, органите на НОИ са

определили подлежащия на деклариране осигурителен доход съгласно чл.6, ал.3, изр.1 КСО (ред. - изм., ДВ, бр.119 от 2002 г., изм., бр.112 от 2003 г., доп., бр.105 от 2006 г. и изм., бр.99 от 2009 г.) като *получените, или начислени, но неизплатени възнаграждения по договора, но не по-малко от минималния месечен размер на осигурителния доход по чл.6, ал.2, т.3 КСО (ред. – нова, ДВ, бр.119 от 2002 г.) и не повече от максималния месечен размер на осигурителния доход*, определен съответно със ЗБДОО за 2008 г., 2009 г. и 2010 г. Разпоредбата е приложена неправилно в тази ѝ редакция за целия период от м.10.2008 г. до м.05.2010 г., макар да е в сила от **01.01.2010 г.** и да е приложима само за частта от м.01 до м.05.2010 г. Наред с това, проверката по чл.108, ал.1, т.1 КСО не е установила, нито е отразила в КП № 1/12.12.2013 г. било *получени, било начислени и неизплатени* брутни възнаграждения от 01.10.2008 г. до 01.06.2010 г. по договора за възлагане на управление между [фирма] и Денка К. Д. от 30.07.2008 г. Без да е установен действителен осигурител доход, получен или дължим се на това *основание, размерът* му не би могъл да се коригира в зависимост от съотношението му към минималния, респективно максимален месечен осигурителен доход по ЗБДОО. Или, органите на НОИ директно са приложили съответния годишен нормативен минимум, без преди това да са установили действителен осигурителен доход от осигуряването по чл.4, ал.1, т.7 КСО, подлежащ на такава корекция за изравняване с него съгласно чл.6, ал.3, изр.1 КСО (ред. - изм., ДВ, бр.119 от 2002 г., изм., бр.112 от 2003 г., доп., бр.105 от 2006 г.) до 01.01.2010 г. и съгласно чл.6, ал.3, изр.1 КСО (ред. - изм., ДВ, бр.119 от 2002 г., изм., бр.112 от 2003 г., доп., бр.105 от 2006 г. и изм., бр.99 от 2009 г.) от 01.10.2010 г. О., доказва се по безспорен начин с разплащателни ведомости на осигурителя, зачетени от НОИ, и документните от Общата местна здравно-осигурителна каса–Б., Дирекция В., Ф., че Денка К. Д. е ползвала неплатен отпуск от работата си в [фирма] през м.12.2008 г. – 20 дни, м.01.2009 г. – 21 дни, м.02.2009 г. – 9 дни м.01.2010 г. – 21 дни, м.02.2010 г.–10 дни, м.04.2010 г. – 20 дни, м.05.2010 г. – 20 дни. През това време е била в

Германия, където доброволно се е осигурявала, получавала е и осигурителни плащания. При положение, че през това време Денка К. Д. **не е извършвала никаква трудова дейност в Б. на никакво основание, тъй като не е пребивавала в страната**, дадените Задължителни предписания изх. № УП-962#5/12.12.2013 г. на [фирма] да подаде нови данни по декларациите обр.1 за м.12.2008 г., м.01.2009 г., м.02.2009 г., м.01.2010 г., м.02.2010 г., м.04.2010 г. и м.05.2010 г. като **пълни отработени месеци с осигурителен доход, равен на минималния месечен по ЗБДОО**, е в пряко противоречие с чл.10, ал.1 вр. § 1, т.3, изр.1 от ДР на КСО. Подобно деклариране не е съобразено с Указания изх. № 91-01-87/28.03.2014 г. на НОИ, според които в случаите, при което лицето по чл.4, ал.1, т.7 КСО **не е работило през целия месец по договора за управление и контрол**, то тогава минималният месечен осигурителен доход, върху който се дължат осигурителни вноски, се **определя пропорционално на работните дни през месеца**.

[фирма] като осигурител по чл.5, ал.1 КСО надлежно е изпълнил декларационните си задължения по чл.5, ал.4, т.1 КСО, подавайки в представените по реда на чл.2, ал.1 от Наредба № Н-08/2005 г. на министъра на финансите декларации обр.1 за м.10.2008 г. - м.05.2010 г. коректни данни за ДЕНКА К. Д. като управител на това дружество, работещ като служител по трудов договор, с вид на осигуряването ѝ с код 1 според Указанията по приложение № 1 към Наредба № Н-08/2005 г. при съответен осигурителен доход по чл.6, ал.3 КСО и осигурителен стаж по чл.9, ал.1, т.1 КСО. Не е налице допуснато от този осигурител нарушение на осигурителното законодателство, подлежащо на отстраняване, без което принудителната административна мярка, приложена със Задължителни предписания изх. № УП-962#5/12.12.2013 г., е постановена в противоречие с чл.108, ал.1, т.3 КСО. Потвърждавайки ги като правомерно издадени, ответният решаващ орган също е нарушил закона.

По изложените съображения, съдът намира жалбата за основателна. Решение № РО-19/10.01.2014 г. по чл.117, ал.3, изр.1 КСО и потвърдените с него Задължителни предписания изх. № УП-962#5/12.12.2013 г. по чл.108, ал.1, т.3 КСО са незаконосъобразни и такива следва да бъдат отменени на основание чл.172, ал.1, пр.2 АПК вр. чл.118, ал.3 КСО.

С оглед изхода на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК вр. чл.118, ал.3 КСО на жалбоподателя ще се присъдят търсените разноски за внесена по делото държавна такса в размер на 50 лв.

Водим от горното, **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.–град, Първо отделение, 21 състав**

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № РО-19/10.01.2014 г., издадено от директора на ТП на НОИ-С.–град, с което на основание чл.97, ал.1 АПК е оставена без уважение като неоснователна жалба вх. № УП-962#7/20.12.2013 г. на [фирма] ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление - [населено място],[жк], [улица], [жилищен адрес]0, както и потвърдените с него Задължителни предписания изх. № УП-962#5/12.12.2013 г., издадени от старши инспектор по осигуряването при ТП на НОИ-С.-град.

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНИЯ ОСИГУРИТЕЛЕН ИНСТИТУТ – [населено място], [улица] да з а п л а т и на [фирма] ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление - [населено място],[жк], [улица], [жилищен адрес]0, на основание чл.143, ал.1 АПК вр. чл.118, ал.3 КСО сумата **50 лв.** (петдесет лева) – направени по делото разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от деня съобщаването му на страните с връчени преписи.

СЪДИЯ: _____

[apis://base=narh&doccode=4076&topar=art140_al4&type=201/apis://base=narh&doccode=4076
&topar=art140_al4&type=201/](apis://base=narh&doccode=4076&topar=art140_al4&type=201/apis://base=narh&doccode=4076&topar=art140_al4&type=201/)

[apis://base=narh&doccode=40575&topar=art7_al2&type=201/apis://base=narh&doccode=2016&t
opar=art4_al1_pt7&type=201/apis://base=narh&doccode=2016&topar=art4_al1_pt7&type=201/](apis://base=narh&doccode=40575&topar=art7_al2&type=201/apis://base=narh&doccode=2016&topar=art4_al1_pt7&type=201/apis://base=narh&doccode=2016&topar=art4_al1_pt7&type=201/)